

KAVIAR

A modern ember kulturájával, haladással, művészettel és a modern élet problémáival foglalkozó hetilap

Aki tanulmány

— A kép eredetije a párisi nemzeti muzeumban —

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kulturember legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

Soha sem lesz üzemzavar,
ha elektro- és autogénhegesztő munkáit

Buzzi Árpád

elektro- és autogénhegesztő üzemében
végezteti teljes garanciával.

TEMESVÁR — GYÁRVÁROS
Kém utca 5.

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, púdert és szappant használ, mely mindennemű szeplőt, rást, foltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszeriarában Timisoara, Mehala

(villamosmegálló.)

Gummbélyegzők, rézbélyegzők, dombornyomású névjegyek és festékpárnák, monogrammok, címerek vésése művészi kivitelben gyorsan és pontosan

»Perfect«

bélyegzőgyár és domborműnyomda.

Gyár: Arad

Fiók: Timisoara, Belváros, Szt Györgytér

A RÓKA

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-30 ckor.

Mindenütt kapható.

Brada Jaroslav

Timisoara, Gyárváros, Fő utca 10

Fuvós és vonós
hangszerek gyár-
tása. — Javítások
gyorsan, pontosan,
olcsón! Hur-
rok, szájharmoni-
kák, okarinák,
gyanta és az ösz-
szes alkafrészek
állandóan raktáron.

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timisoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Lapunk nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Kárptos,

Paplanos,

Ablakrolló és

Redőnyszerelés.

Ugyanezek kereskedése és szak-
szerű javítása garancia mellett.

Szekerka László

kárptosmester, TIMISOARA II.
Rékási-ut 15.

Az összes rovarpete kiirtási
ideje most kezdődik!

Ne mulassza el az alkalmat, mert
másképp a kellemetlen férgek-
től nem szabadul meg!

„ARGENTINIA“

A rovarok és peték halála!!!

Próbaüveg 40 lei (vidékre utánvét mel-
lett küldöm) Levelezőlap hívásra azon-
nal jövök és az írtást végzem.

Gönczöl

Timisoara III. Hunyadi-ut (Bul Carol) 54.

Cehoszlóvákiai

olvasóink figyelmébe:

Ha lapunkat nem kapja meg
helyben, fizessen elő negyed-
évre és a kiadóhivatal a lapot
minden héten pontosan meg-
küldi.

Előfizetési ár negyedévre 60,
félévre 110 korona. Előfize-
téseket legcélszerűbb postán a

**Leszámitoló és Közgazdasági
Bank, r. t. fiókjánál, Kosice**

lapunk ott levő folyószámlá-
jára küldeni. Mihelyt a pénzt
a bank átvette, a lapot nyom-
ban megindítjuk.

Egy évi előfizetés 220 ko-
rona helyett csak 185 korona

Okosan teszi

minden műgyűjtő és könyvbarát, ha címét
lev. lapon a kiadóhivatalal közli. Új könyv,
fénykép és más ily dolgok megjelenésekor
(amit nem hirdetünk) a kiadóhivatal min-
den gyűjtőt értesít.

Vidéki olvasóink figyelmébe!

Utánvétellel semmit nem küldünk. Aki
kiadóhivatalunktól bármit rendel, az a
pénzt megfelelő portó kíséretében küldje
be előre és a kiadóhivatal a megrendelést
még aznap elintézi.

1928 július 30

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira

Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucarestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Bütykán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

A tarlón

Eredeti kézirat. — Irta: Jó-lét.

Frissen kaszált sarju illa-
tát szivja fel a szellő és vi-
szi langyos hátán a város
felé. A nap tuljárt már jóval
a delelőn, s tüzes sugarát
apró báránnyelűk szűrték
át néha. A mezők tarka föld-
lepedőjén apró, mozgó pon-
tok, — mind egy-egy szor-
gos munkás túrta a porha-
nyós földet, ágyát puhította
a benne termő holnap ele-
delének. Kukoricaszárak sűrű
sokasága, hullámos kalászkok
aranyfövénye s a tarló ezer
szinű virágai hajladoztak a
fel-fel rohanó meleg szellő-
ben. Tanyaházak itt-ott fehér-
lettek csak a büszke nyárfák
hüvös árnyékában. Sehol egy
domb nem gyűrte fel az el-
fekvő tájat, csak egy-egy
száradó szénaboglya dudo-
rodott ki a tarlóból, pihenőt
és árnyat, illatos ágyat ki-
nálva a fáradt vándornak.

Suhant a kasza és az iz-
mos karok rendet rendre
huztak a zöld, magas fűben.
Csendes megadással hulltak
a húsos szárú virágok egy-
más mellé. Nem messze han-
gos énekszóval favillázta a
száradó szénát egy ringó

csipőjü embervirág. Fiatal
testét egy szál golycs ing
fedte. A hőség és a munka
apró cseppekben szivta az
arcán, keblén, hátán végig-
gördülő vízkristályokat. Fe-
hér keble ki-gigömbölyödött
a fodros golycs alatt és bar-
na karja mozdulatainál bu-
ján meg-megrengett. Formás
lábaival tempósan lépdelt a
favilla mögött, a hangja ver-
senyt trillázott a magasban
röpködő pacsirtáival.

A kaszáló legény már nem
állhatta tovább szó nélkül
és rákiabált a leányra.

— Hallod-e?!

Az ének azonban még
erősebben zengett az ajkon
... a villa szaporábban for-
gatta a szénát.

— Hé! Ágnes!

— Mija? — kiált vissza
Ágnes csak úgy félvállról?

— De jó kedved van?

— Van hát, nem ártok
kendnek ezzel!

— Fáj az nekem Ágnes,
engem szúr a nótád!

— Szúrja kendet a tüske,
de nem az én nótám...

Lassan bukott alá a lát-
határ száz színű peremén a

tűzkorong s messziről ko-
lompolt a hazatérő gulya,
kigyózó porfelhők között gör-
dült itt-ott a város felé egy-
egy munkás szekér. Óvatos
közeledéssel lépdelt a legény
a szaporán dolgozó leány
felé.

— Szúr a te nyelved Ág-
nes!

— Ne füleljen rája!

— De büszke lettél?

— Bizony... akinek...

— Sár Palinak is az vagy?

— Mi köze hozzá!?

— Jó, jó... — dünnyögte
a legény és sanda szemmel
simogatta a kíváncsi testet
a fehér golycs alatt. Neki fe-
szitette derekát a kasza nye-
lének és úgy állt a tarlón,
hogy láthassa a kemény
keblek kerekded hajlását...
szemben a leánnyal.

A teli hold is kibújt, hal-
vány sugarával megbolygatta
a sötétedő estét.

— Meddig akarsz még
villázni Ágnes?

— Mig ezt az öt sort bog-
lyába nem szedem... most
már tudja?!

— Megvárlak!

— Ne várjon kend én rám,

nem haza mék úgyse!

— Nem félsz egyedül?

— Kitül?

— Hát... mondjuk tülem is! S bele villant szem a szembe... a legény éppen a leány mellett állt.

— Hagyjon békén!... — szólt és kapta le a fejét a leány.

— Ejh Ágnes valamikor nem így beszéltél velem, csak amióta a katonaságnál jártam, fordult meg a szived. Pedig én még most is szeretlek, nem tudlak elfelejteni... te is szerettél...

A leány látta a legény felhevülését, rosszat sejtve abbahagyta a munkát s szótlanul ott akarta hagyni a lángoló szemű fiút. De az látva a szándékot, reádobta magát a leányra, hogy csak úgy ropogtak a csontok az összecsapásnál. A váratlan támadásra lerogyott a leány a harmatos fűre, hangosat sikoltva.

— Emberek segítség!!

— Kiabálhatsz rózsám, lihegte fölötte a legény és izmos lábaival helyét kereste az éhes vágyának. Acélos karjának heves rántásával kényszerítette fekvésre a küzdő leányt.

— Verje meg az Isten kendet, csuffá akar tenni?!

— Nem-a rózsám, csak meglopom a szeretőd... jut még neki is belőled!

Fogcsikorgatással küzdött a két test, feszültek az izmok, a leány gyenge bőrén kiserkent a vér, felkarcolta az éles fűsarj. Már-már gyengült a harc, lanyhult az ellenállás s felvillant a legény szemében a diadalmas himtekintete. Két karjával vadul tekergett a karcsu derék köré és türte az öklöző kezek kar-

colásait is. Kemény ágyékát beékelte a leány puha ölébe s erős térdeivel feszítelte széjjel a szoros combok gyöngülő összetartását.

A nagy küzdelemben nem vették észre, hogy rohan feléjük egy árnyék... vészes csendben megvillan egy kés... suhan a levegő... hörgőjaj sikolt bele a holdas éjszakába... sugárban tör fel a vér... halálos hörgéssel gurul le a test a meggyötört leányról... a fehér gyolcson

végigkigyózik a sötét, meleg életnedv és rá alvad a lassan tápáskodó leány meztelen hasára.

— Pali... Palim! Áldjon meg az Isten!...

S még a hörgés ott nyöszörög a rángatózó testben... ők egymásra borulva ünneplik megmentett szerelmük véres csatáját. A halál véres násza mellett felszisszen a kék forró lihegése... csók csókba fúl a — tarló felett.

VENDÉGSZEREPLÉSEM TOLVAJÉKNÁL

— EREDETI KÉZIRAT. IRTA: ÉGETŐ SÁNDOR —

Engem nem sokan ismernek, amin nek egyrészt örülök. A polgári rendőrség szolgálatában állok és így jobb, ha minél ismeretlenebbül tudok belevészni a tömegbe, hogy csendesen megfigyeljem a gyanusakat és rátegyem a kezem azokra, akik valamit elkövettek.

Egy téli napon azonban én is csendes és békés polgáremberré vedlettem, céltalanul bolyongtam az utcákon. Csendes ábrándozásomból azonban hirtelen halk koppanás ébresztett föl. Megálltam. Egy össze hajtott papírdarab hullt elém a kövezetre.

Mi lehet ez? Szímatom rögtön fölébredt, annál is inkább, mert észrevettem, előttem nagy vöröstéglás ház volt vasrácsos ablakkal: a rendőrség toloncházának hátsó oldala. Gyorsan fölkaptam a jelentéktelen kinézésű papírdarabot, pár lépést tettem előre és azután belépve egy kapu alá, megvizsgáltam.

Nem csalódtam: levél volt. Valahogy ilyenformán szólt:

„Kedves tyukom, most, hogy ülök, oda van a srenk, amit a kis Vágóval terveztünk. De okvetlen csináljátok meg nélkülem. Holnap este menj a Hatvan-ucca sarkára, megszólít egy jó pajtásom, akit még nem ismersz. Vidd el Vágóhoz és beszél-

jétek meg a részleteket... Csókol Laji...”

Hm, gondoltam, ez nagyszerű fogás, ebből lehet valamit csinálni, csak gondoskodnom kell arról, hogy a levél oda jusson, ahová szánva van. Ahogy volt, összehajtogattam, kisi tettem az uccára, elhelyeztem azon a helyen, ahol találtam és azután egy átellenes kapualjban húzódtam meg. Éppen jókor. A tulsó oldalon egy nagyon csinos, elegánsan öltözött leány jelent meg, fölneézett kutatólag a rácsos ablakokra, majd körüljártatta szemeit a járdán. Egyszerre földértült az arca: meglátta a papirost, még egyszer körülneézett, fölkapta, azután gyorsan elsietett.

Nem követtem, hanem jól megjegyeztem az arcát. Nagyon szép, ábrándos tekintetű, csodás alakú leány volt. Szép lábakkal, karcsu csipőkkel. Gömbölyű ülepére buján feszült a szűk ruha, keblei táján duzzadva domborodott az olcsó crépe de chin.

Másnap ugyanabban a ruhában állt a Hatvan-ucca sarkán, amikor melléléptem és megszólítottam.

— Jó estét, szép Nelli!

Bár a körülményeknek megfelelő áruha volt rajtam, mégis nagyon megleptem, úgy hogy az első pillá-

(Folytatás a 18. oldalon.)

Egy színésznő emlékirata! Illusztrált bibliofil könyv. Minden műgyűjtő és könyvbarát közölje azonnal címét a kiadóhivatallal. A könyvről ismertetést küldünk. Válaszbélyeg melléklendő.

Kellemetlen szomszédság

— Eredeti kézirat. —

Milánóban tanulmányuton voltam, de őszintén megvallva inkább a milánói szép-olasz nőket tanulmányoztam, mint bármely mást. Természetesen tanulmányozásaim nem maradtak eredmény nélkül s az egyik délután egy feketeszemű szép kis olasz asszonykával barátkoztam meg, akiről kisült, hogy nem is milánói, hanem egy torinói gazdag, de kissé már öreg kereskedő felesége, Veronában volt látogatóban rokonainál s ide Milánóba a rossz vasuti csatlakozás jutatta. Délben érkezett ugyanis meg, de csak este nyolcóra tájban indul vonat Torinó felé.

Én természetesen följánlítottam lovagi szolgálatomat és úgy hiszem, sikerült nagyon kedvesen elszórakoztatnom, melynek kapcsán annyira összebarátkoztunk, hogy kölcsönösen megvallottuk, hogy tetszünk egymásnak.

Természetesen én nem az az ember vagyok, aki egy ilyen vallomást „bűntetlenül” tudjak elviselni és — nem akarom részletezni a dolgot, de sikerült Luciával elhítenem, miszerint kényelmesebb a nappali utazás, nincs kitéve a férfiak tolakodásának sem stb. stb., utazzon tehát a holnap reggeli kilencórás vonattal.

Este pedig, mint fiatal nászutas pár érkeztünk meg egy hotel elé, a portásnak megmagyaráztam, hogy csomagjainkat holnap fogom kiváltani az állomáson és egyéb mesék, alig vártam azonban, hogy szobánkban legyünk, ott karjaim közé kaptam az édes kis asszonyt és faltam, szívtam, csókoltam egészen addig, amíg szét nem kellett ugranunk.

A portásjött ugyanis vissza diszkrét mosollyal és elénk nyújtotta a vendégkönyvet, írjuk be a nevünket. Lucia belenézett a könyvbe és halálsápadt lett. Nem tudtam miről van szó, de láttam, itt nagy bajnak kell lennie. A portást megkértem, hozzon egy pohár vizet s amint kilette lábát az ajtón, hozzáfordultam kis asszonykámhoz. Egy székhöz támaszkodva, halálráváltan, szegezte szemeit a

még mindig kezében levő vendégkönyvre.

— De mi az drágám?

— Il mio marito .. — rebegette az utolsó névre mutatva. Férje valószínűleg ma este érkezett és itt volt megszállva. Lucia rémülten akart menekülni, de meggyőztem, ez árulna el leginkább, nincs más hátra, mint hogy bezárkozzunk szobánkba és várjuk, amíg a veszedelem elvonul!

Igy is lett. A portás visszajött, a könyvbe kanyarítottam egy olvashatatlan aláírást, utánabiggyesztettem: és neje s a vacsorát már a legjobb hangulatban fogyasztottuk el szobánkban.

Vacsora után ölbekaptam kis asszonyomat és játszani kezdtem

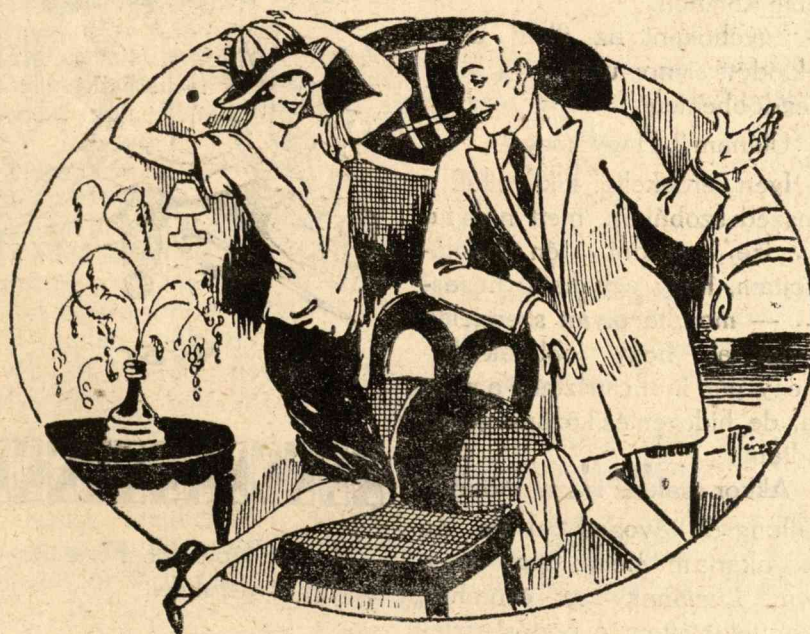
vele. Temperamentumos, tüzes nő volt, mestere a szerelemnek és nemsokára remegő kezekkel vetkőztünk.

Kissé elfordult tőlem, ruhadarbjai egymás után hulltak le édes kis testéről, kis bugyiját is letolta már naqyszerű combjairól, lehajolt, hogy fölvegye, ruganyos kis farán megfeszült az ing, hogy én nem bírtam már tovább, odarohantam, magamhoz kaptam, úgy, ahogy volt az ágyhoz emeltem és végigvágódtunk rajta.

És egy félóra múlva Luciám hirtelen ijedten vonta el száját egy újabb csók elől és halálsápadtan figyelt át a szomszédba.

A mellettünk lévő vékony szalodai falon át nehéz, férfias hortyogás hallatszott.

— Mi az kicsikém — kérdeztem meglehetősen bosszankodva, hogy időközben teljesen meztelenné vált kis asszonykám zavartani hagyja

Végre együtt.

Fialember: Ah, csakhogy egyszer kijátszottuk a szüleiket és most együtt lehetünk: de miért is nem engedik, hogy mi együtt lehessünk?

A leány: Higye meg, azt nem bánják, ha csak ketten vagyunk, csak valahogy hárman ne legyünk.

Könyvgyűjtők! Akik címüket eddig még nem közölték a kiadóhivatallal, levelező lapon azonnal írják meg pontos lakcímüket, mert új bibliofil könyv jelenik meg. (Ismeretést küldünk.)

magát szerelmes, mámoros csatlakban egy ilyen prózai eseménytől.

Lucia meredten rámszegezte szemét.

— Il mio marito...

Azt hiszem kissé talán elkáromkodtam magam, de szörnyen bosszantott a dolog, hát már megint il mio marito! De, amikor arra gondoltam, hogy minő gyöngéd feleség az én kis asszonykám, hogy férjét a hortyogásáról ismeri fel, hangosan elkacagtam magam és a végén mind a ketten kacagtunk és folytattuk ott, ahol elhagytuk, vagy újra kezdtük?

Reggel természetesen Lucia még ágyban maradt, én azonban siettem úgy óvatosan és félvállról érdeklődni, hol van az az ur, aki mellettünk lakott, elutazott-e már.

A portás felvilágosított, hogy igen, még a hétórás gyorsal, elutazott Rómába.

— Egyébként az illető ur is érdeklődött signor után.

Megdöbbsentem.

— Utánam? Hogy-hogy?

— Igen érdekelte, kik voltak a szomszéd szobában, mert nem tudott... izé... aludni... én fölvilágosítottam, hogy egy fiatal házaspár... — mondta olyan szemtelen vigyorgással, hogy jobbnak láttam egy pár lírát csuszlatni a markába, de hidegen és közönségesen mondtam:

— Akkor csak az igazat mondtam.

Hajlongva távozott el és én vissza akartam sietni, hogy megvigyem Luciának az örömhírt, amikor tekintetem a portás asztalán fekvő feladásra váró levelekre esett, a legfelsőn megpillantottam Lucia címét. Gyorsan körülnéztem. Seholy senki. Hirtelen zsebrevágтам a levelet és szaladtam föl zsákmányommal.

Lucia már fölkelt.

Karcsu lábán selyemharisnya volt, elegáns kis cipő, de testét még csak egy lenge kis ing és

egy csokolnivaló hófehér, csipkés nadrág fedte.

Hátall állt felém, az ablak előtt a feszülő nadrág élesen előrajzolta gömbölyű kis farát, olyan volt, mint egy törekeny, gyenge, érintetlen leány s ha éjszaka nem győzött volna meg annyiszor és annyiszor, hogy forró, tüzes, szerelmet ismerő asszony, azt gondoltam volna magam is.

Mögéje léptem, átkaroltam, megcsókoltam és diadalmasan huztam ki zsebemből a levelet.

Nyár.

Mohón tépte föl. Férje írta neki. Együtt olvastuk el.

„Kedves Luciám,

az éjjel egy távirat következtében Rómába kellett utaznom, halaszthatatlanul fontos ügyben. Azonban Milanóban lekéstem a csatlakozást és kénytelen voltam ott meghálalni. Ez ugyan még semmi, de képzelj, a mellettem levő szobában valamilyen szerelmes pár tartott szerelmi orgiát, csak egy

ajtó választott el tőlük s egész éjjel nem tudtam aludni... Több ízben átkopogtam, hogy legyenek már végre halkabbak, de úgy látszik, annyira el voltak foglalva saját magukkal, hogy észre sem vettek. Nem írhatom le, milyen kinokat álltam ki és mennyiért nem adtam volna, ha mellettem lett volna... Holnapután hazajövök, addig is számtalanszor csokol boricád, G.”

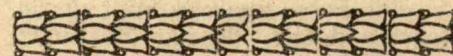
Lucia leejtette kezéből és úgy kacagott. Ingpántja halkal lecsuszott válláról, inge lecsuklott és keble hófehéren, hamvasan mosolygott rám.

Fölkaptam.

— Most igazán nincsen értelme, hogy már kilenckor hazamenjen...

Nem ellenkezett és én leeresztve őt az ágyra, remegő kezekkel toltam le combjain a hófehér kis nadrágot.

Wild Oszkár.

Tetszik Önnek

lapunk tartalma?

Ha még jobbat akar, írjon a kiadóhivatalnak és kérjen bibliofil könyvek-ről ismertetést.

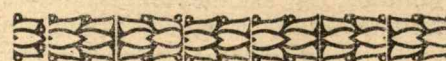
Válaszbélyeg. Külföldről megfelelő portó csatolandó.

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra va

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timişoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

Könyvgyűjtők! Akik címüket eddig még nem közölték a kiadóhivatalal, levelező lapon azonnal írják meg pontos lakcímüket, mert új bibliofil könyv jelenik meg. (Ismeretést küldünk.)

S Z E P A R É

— Eredeti kézirat. — Irta: Szepessy István. —

Ennek a novellának az az érdekessége, hogy nincs vége, nincs sablonos novellabefejezése. Ha a szerző stílszerűen ezt is megírja, a novellának bizonyára szomorú poénja lenne...

I.

Hangos láрма töltötte be a táncosnők öltözőjét. A tükröket egy csomó hiányosan öltözött leány állta el, előttük a márványlapokon ruzs, szén, vazelin, puder. A levegőt vastag rizsporfelhők ülték meg, a smink áthaló, zsíros szaga nehezebbé tette a lélegzést.

Az artistanők egyike felől talpig meztelen volt. A többiek irigykedve nézték csodaszép testét, mely arányos és hófehér volt, kemény és bársonysima, hajlékony és formásvonalu. Két kis kemény mellhalma lágy vonalban ugrott ki, szomjasan és remegőn, hegyükön a két darab vérpíros bimbóval, melyek mintha oda lettek volna rajzolva. Domboru, ruganyos combjai izgatón feszültek a remek alsótest alatt.

A mulatóból beszüremlett a jazzband. Fojtott, lázas zene hömpölygött a meleg levegőben. Lázás melódiák rohantak elő a különös hangszerekből, mint fekete hörgés a lázban kipattant ajkak között. Egy tompa gongütés hallatszott. Egy rekedtes hang:

— A műsor következő száma Török Baba, dansa espagnole.

Egy nyurga, sovány leány sietve végezte toalettjét. A földön kuporogva lábára húzta a vörös selyemharisnyát. Két elővillanó sovány, de mégis formás lábszárait egy vékony, testhez tapadó selyembugyi fedte.

— Gyerekek, szóljatok ki, hogy rögtön kész vagyok!

Az öltöző ajtaja nyílt és szélesen mosolygó arccal tolta be pocakját a kövér tulajdonos. A meztelen leány ijedten, sikolva takarta el keskenyvágású combjait és a falnak fordult.

— Na, mi lesz baba? Sohse készülsz el idején! — morogta a kövér kávé és mohó szemmel mustrálgatta a fiatal artistanőt. Aztán elment, nyomában a sovány leány, spanyolkendője hosszan lebegett utána.

— Ni, a kis ártatlan, hogy sikít! — jegyezte meg rosszmájúan egy idősebb artistanő, aki ép fiatalos pirt varázsolt az arcára és fekete ceruzafélével végigsímitott szemöldökén. — Félsz, hogy a göré leharapja az orrodát?...

Göré néven nevezik artistanyelven a kávésokat. A csinos leány, miközben belebújt egy japán kimonóba, sötéten mérte végig a kolleganőt.

— Ki kérdezett?

Amaz alaposan telehintette magát puderral, olyannyira, hogy néhány pillanatig porfelhő homályosította el a levegőt, amitől a körülötte állók kénytelenek voltak tüszenteni.

— Phü, de rátarti vagy, amiért a göré csapja a szelet neked!... Mondd, mennyit ígért a szüzességedért?

Szalmaszinü negligzsjében, amely nézete szerint vörös hajához legjobban illett, olyan volt, mint egy furia. Magára öntötte egy félig teli parfümüveg tartalmát és még egyszer belenézelt a foltos tükörbe. Azután kitérte karjait és a gyerek-lánynak tartott, aki úgy állt helyén, mint egy élő fal.

— Gyere, hadd csókoljam meg az ártatlan pokikádat!

De a feketefürtű, fiatal leány ijedten komoly volt és a tekintete nem ígért jót.

— Vigyázz, Janka, mert megváglak!

Janka mehökkent, kinyújtott, vékony karjai leestek és mosolya megdermedt az arcán.

— De formális vagy te! Gyere, hadd csókoljalak meg! Vagy én is fizessek a csókodér, mint a göré?

Janka néhány lépést tett a leány felé és már előrehajolt, hogy megvalósítsa szándékát, amikor a feketefürtű kezével oly erősen ellökte magától, hogy majdnem elbicsaklott, miközben egyik lába kiejt a magassarku félcipőből.

— Megcsókolni? Engem akarsz megcsókolni?...

Sötét pír öntötte el arcát.

Janka halálsápadt volt a dühtől, ami még a festeken keresztül is látszott.

— Hogyan mersz te velem így beszélni, szemtelen!

Ezzel csontos kezével megfogta a fiatal táncosnő karját. De ez inkább csak szándék maradt, mert a leány kigyószerű mozdulattal kiszabadította magát és még mielőtt társnői megakadályozhatták volna, mindkét kezével macska módjára megcirogatta arcát, úgy hogy Janka hangosan felsikoltott és hátrántorodott. A következő pillanatban pedig az imént még olyan bátor amazon szóltanul összeomlott s a lányok nem láttak mást, mint egy szalmasárga negligzst, amely mintegy hirtelenül levette feküdt a padlón. Egy jószívű kolleganő oda akart ugrani, hogy föl-emelje, de a lány visszatartotta.

— Ne bánts, — mondotta egészen kikelve magából, — hát nem látod, hogy ez komédia?

Alig hogy kimondta az utolsó szót, az elalélt negligzse megmozdult és ismét csak ott állt előttük Janka, mintha a padlóból nőtt volna ki. Mind a két arcán négy keskeny, piros sáv futott végig.

— Komédia? — ismételte vonító hangon. — Ez nem komédia! Nem hagyom magamat meggyilkolni!

De még a nagy izgatottságban is talált időt arra, hogy pillantást vessen az egyik tükörbe s amint meglátta a cirogatás nyomait, a zsebkendőjével megtörölte az arcát.

— Tessék, csupa vér vagyok, — folytatta és megmutatta a zsebkendő, amely csakugyan kissé rózsaszínűvé lett, de nem a vértől, hanem a festéktől.

— No várj csak, ezért megfizetek!

Felemelte ökölbe szorított kezét és megfenyegette a lányt, de ez sem volt rest és kifeszített ujjakkal újabb támadásra állt készen. Ugy látszott, hogy egy ugrással ott terem ellenfelénél, de erre már nem került sor, mert Janka hangosan sikoltozva kimenekült az öltözőből.

Uj könyv! Minden műgyűjtő és könyvbarát, aki eddig címét még nem közölte, lev. lapon azonnal közölje ezt a kiadóhivatallal, mert új könyv jelenik meg, amely kizárólag a rendelők számára készül.

II.

Az „Olimpusz“ olyan, mint a szülői ház, vagy a temető. Ide mindig visszatérünk.

Hollay György megfogadta régén, hogy szakít ezzel a nagyszerű, mégis piszkos tanyával. De azért visszajött ide, ösztönszerűen, szinte állati ösztönszerűséggel.

Besietett a nagyterembe. Máskor már a lépcsőkön elfogták, most nem vették észre... Nem csoda, néhány hét telt már el azóta, hogy utoljára itt volt... A terem végén leült egy kis asztal mellé.

A levegő forró volt, a szeparék-ból némelykor halk hördüléseket lehetett hallani. A nők, a bágyadt szemű, puhatestű nők mohón pezsgöztek, az éjszaka derék és fel-esküdt lovagai black-boltonoztak, a dzseszmuzsika, miként egy szerelmes, vonagló, vérvörös pántlika átfolelte az egész szalont s mindenkit, aki benne lélegzett.

— Szervusz, — mondta a vöröshaju, idős ballerina. — Visszajöttél?

György nem felelt, mire a vöröshaju ráütött a férfi vállára.

— Bocsáss meg, beteg vagyok.

— Beteg? Akkor, fiacskám, menj haza!

— Köszönöm, mama, mindjárt megyek!

A terem közepén volt a színpad, a szabad színpad. A színpad körül székek, asztalok, vánnyadt kanapék, a háttér diszkrét homályában rózsaszínű kis szeparék, a kedves és pikáns pásztorítás idillek e bizalmas, puha és örökön hallgató fészkei.

Zajongó, lármás, bódító „Olimpusz“, bomlott embereiddel, ragyogó, hazug fényeddel, csodás asszonyaiddal és illumináló italaidal... mennyi regény, mennyi tragédia ment végbe benned! Mennyi bűnös csók, meztelenség, öszszefonódás ment végbe szeparéidban és a csók csattanásába bele-durrant néha egy-egy revolvergolyó, megvillant egy fénylő tör, leszakadt a selyemruha egy részeg asszony testéről, megiródott egy könnyes bucsulevél az élettől, fiatal lányka dobta oda fejletlen teste első csókját valami öreg urnak... Es száz meg száz le nem irt, el nem mondott, féltve titkolt históriák peregték végtelenül, mint egy tragi-komikus, monumentális film...

A négermuzsika mind vadabb, szilajabb lett, a színpadon félmeztelen nők táncoltak, egy drágaköves dáma ordítani kezdett és a székeket döntögette. Gyorsan kivitték a sápadtarcu, vékonycsontú inasok.

— Kár érte, — gondolta György, aki belefurta égő szemeit az Olimpusz ragyogó csodáiba. Az agyát izgatta ez a fény, a szemét elvakította a káprázatos pompa, a modern Olimpusz csalogató, érzéki, de alapjában fakó és közönséges pompája.

Most köréje gyűltek az ismerősei. Egy teljesen elzúllott, alkoholistá színész ráborul a vállára.

— Fiam, az alkohol az élet, hidd el nekem. A tudósok, akik józan-ságot hirdetnek, mind ostoba bar-mok. Te költő vagy, te értesz engem...

György észrevette Török Babát. Megijedt. Nem akart ezzel a lánnyal itt találkozni, nem is gondolt arra, hogy találkozik vele. Maga se tudta miért, de kerülte. Vagy sulyos okai voltak rá, hogy kerülje? Felugrott a székről s be akart húzódni az egyik rózsaszínű szeparéba.

— Látlak, látlak! — kiáltotta feléje Baba és máris elkapta. — Maradj, mért akarsz engem elkerülni? — sziszegte szenvedéllyel.

Most mély csönd ömlött el a termen. Valami nagy táncattrakció következett. György a színpadra nézett, mintha a szám érdekelné. A fekete fürtű, kimonóruhás leány egy babatáncot produkált. A főpincér harsányan tapsolt. Gukkerrek irányultak a csinos leány gömbölyű combjaira, vonagló, reszkető derekára s csodásan ringó, hullámzó kis mellére... A zenekar tobzódó melódiai felkorbácsoltak mindenkit... A férfiak buja, éhes szemekkel lesték a lengedező kimonó alatt a kurta, keskeny bugyi felfehérlését. Hogy szerették volna karjaikba kapni az igéző, bájos testet, hogy szerették volna lekapcsolni róla minden ruhát és a meztelen bőrt becézve végigsimogatni, beleveszni a buja testvonalak közé, követni inyükkal a husos keblek lágy, szabályos, izgató emelkedését, amint a habfehér, formás váltól átgömbölyödnek pikáns ivelésben a piros, érzékeny, remegő mellbimbóikig.

A nagy, félelmes, buta csendet megmagyarázhatatlan erejű örvöngés követte. Tapsoltak és tomboltak, a vakító csillárok szinte keringtek a levegőben, minden perc-ben attól lehetett tartani, hogy hirtelen alázuhanak s lángba borítják a bűnös Olimpusz mámoros agyu lakóit. Valami átható, vonagló, veszett sikoly rezgett át az egész termen. Olimpusz 1928...

III.

Amikor a lány befejezte táncát és kilépett a kulisszák mögé, egy pincér várta csokorral a kezében. Gyönyörű piros és sárga rózsák. Ehhez Kondor Bébi már hozzá-szokott, szobája egyetlen virágtenger volt, úgy hogy éjszaka alig lehetett aludni ebben a kábító illat-ban.

Átvette a csokrot. Egy kis fehér kartonlapot pillantott meg a virágok mélyén. Nem volt sok írás rajta, de épp elég:

„Szeretlek! Mister X.“

Bébi keblébe rejtette a kártyát és gyorsan beosont az öltözőbe. A lányok ferdén sandítottak a virágokra, de nem szóltak semmit. Janka megint bent volt az öltözőben, még mindig abban a szalmaszínű, átlátszó negligséjében. Vörö-sre festett haját egy piros szalag tartotta össze.

Kondor Bébi leoldotta derekáról a ruháskát és kilépett belőle. Aztán gyorsan magára hártya egyik estélyi ruháját és kiment a terembe.

A műsornak vége volt. Az egész Olimpusz reszketett a szerelmes dzsesz hullámaiban. Mindenki táncolt a halkán zsongó muzsika hangjaira.

Török Baba odaült György mellé. Gyilkos tűz égett a szemében. Sovány teste csupa energia, csontos, érdekes arca csupa elszánt-ság. Lányos, sötét pubihaja, ha megsuhant, mintha kigyósziszegést lehetett volna hallani

— Visszajöttél?

— Vissza...

— Hiszen azt mondtad, hogy...

— Igen, igen, mondtam, de nem lett belőle semmi.

A lány közelebb húzódott a férfihez.

— Megcsalt?

— Ahogy vesszük. Meg is, nem is...

Uj könyv! Minden műgyűjtő és könyvbarát, aki eddig címét még nem közölte, levélapon azonnal közölje ezt a kiadóhivatallal, mert új könyv jelenik meg, amely kizárólag a rendelők számára készül.

— Ugy kell, — mondta kárörvendő hangon.

Majd hirtelen megbánta, amit mondott és hozzátette:

— Na, csak nem haragszol, Gyuri?

— Haragszik az ördög...

— Mert hisz én mondtam neked előre, minek az, maradj itthon, maradj nálam, de te nem hallgatál rám. Makacskodtál, vagy talán... Te Gyuszi, talán nem is akartál komolyan megházasodni?

— Ó, a legkomolyabban.

— Annál jobb, legalább visszajöttél ide. Mert innen nem kell elmenni. Mert ha innen elmegy az ember, ide ugys visszajön. Én is elmentem, s végül úgy tettem, mint te. Visszajöttem.

Lassan eltávoztak körülök az emberek. A koránfekvők hazamentek, a nők körülsétáltak viháncolva, kacérkodva, éhes szemekkel a termet. Ezek a nők itt folyton éhesek. Férfira, csókra, pénzre.

— Parancsol virágot, szép szegfűt, tessék, — kínálta mellette egy rövidruhás lányka.

— Szegény, — sóhajtott György.

Az anyja akarta, — magyarázta Baba. — Az apja elzüllött, nem keres, sokan vannak otthon apró gyerekek, élni csak kell, hát ezt ideküldték.

György az éjjeli nők hirtelen keltező karrierjére gondolt. Egyszerre csak felbukkannak, a korhelyek körülropkodik őket, mint a muszlincák a villamos ivlámpát. Az ivlámpa alázuhan és a muszlincák belevesznek az éjszakába.

— Ez is alá fog zuhanni. Most tizenöt éves, öt év múlva a mámor, az éjjeli élet rokkantlá teszi, azután vége. Kár érte, — mondta magában György és elrévedezett.

Most bevonszolták a leánykát egy rózsaszínű szeparéba és elszedték a virágait.

— Ott egy gróf mulat, — magyarázta a nő.

A virágáros lány benn állt a szeparében. A gróf megragadta a lány kezét és ölére rántotta. A kicsi elsápadt és visszatolta kezével a férfi mohón közeledő száját. A szegény teremtés kissé védekezett, a látszat kedvéért, de tudta, hogy neki ugy is ez a sorsa, a jövő élete...

A fregattakapitány gombja

— Eredeti kézirat. Írta: Pék Dezső —

B. Louis fregatta kapitány, a touloni flottához volt beosztva, amely jelenleg Toulonban állomásozott és csak a kikötőben gyakorlatozott. A kapitány napbarnított arcu, markáns vonásu szép férfi volt; a nők kedvence bárhol, ahol a flotta megfordult, de a touloni nők legnagyobb szomorúságára, amióta a flotta visszatért a marokkói vizekről, a kapitány teljesen elhanyagolta őket.

Ennek okát nagyon sokan kuttatták, azt is igyekeztek megtudni, hol tölti estéit és éjszakáit a kapitány, de a bajtársak csak annyit tudtak elárulni mosolyogva, hogy Louis bizonyára szerelmes a holdba és a csillagokba. Ugyanis minden este beleül kis motorcsónakjába és nekivág a nyári éjszakában a tengernek. Természetesen sietették, hogy valami nőhistória is okvellen van a dologban, de hát csak sejtették, mert biztosat soha senki sem tudott meg.

A dolog pedig nagyon egyszerű volt.

A Toulontól keletre eső tengerparton, körülbelül szemben a Hyeresi szigetekkel, magános villa állott, Colar képviselő villája, ahol jelenleg csak szép felesége lakott, a fiatal Jeanette, mert a képviselő maga még Párisban tartózkodott hivatalos ügyekben.

Louis és Colar régi jó barátok voltak, ez azonban nem zárta ki azt, hogy Louis ne udvaroljon, még pedig a legteljesebb sikerrel a szép Jeanettenek, aki valósággal örülten szerelmes volt a szép férfibe, sőt féltékeny is volt rá a legnagyobb mértékben, ez volt az oka annak, hogy Louist sehol sem lehetett látni, hanem minden este beült motorcsónakába és jelentkezt a kastélyban, ahol a feltűnően csinos és színésző termetű szobalány, aki csak ártatlan viziteknek nézte a kapitány látogatásait, bejelentette urnőjének.

*

— Édes kis Jeanetom igazán nem értelek... hiszen tudod, hogy csak téged szeretlek... meg azután, hogy jut eszedbe, hogy éppen Ninette...

— A leány feltűnően szép és csinos és nagyon jól ismerlek én titeket férfiakat...

A férfi lecsókolta a remegő ajkakat.

Ott feküdtek, mint rendesen a budoár pamlagán, félig meztelenül.

Ajkai lágy simogatással futottak végig a nő rózsaszínű husán és ez bizsergő kéjjel töltötte el.

A kéjes csókok közben egymásba forrt kinyújtódzott testük és a férfi lihegve fogadta el a legnagyobb gyönyörűséget, amit a forró asszony csak adhatott neki virágos és illatos testéből.

A tenger felől már halvány kék és viola ködök derengtek, amikor a férfi fáradtan magára vette fejete, aranygombos egyenruháját és még egy csókot lehelve az alvó asszonyra, egy kis rejtett csigalépcsőn lesietett a kert tengerpartra néző kis hátsó kapujához, ahol a nyugtalan habokon ott himbálódzott karcsu, hófehér motorcsónakja.

*

Jeanette másnap délelőtt kedvetlenül nézett be Ninette szobájába.

— Ninette, főzz nekem egy teát, nem jól érzem magam.

— Igenis...

Már éppen vissza akart menni budoirjába, amikor valami megcsillogott előtte a leány szobájának a padlóján. Gyorsan lehajolt és fölvette. Aranygomb volt, sima felületén egy horgonnyal, olyan, amilyen két sor van Louis kapitány kabátján.

A szép asszony elsápadt, a tegnap esti beszélgetésre gondolt és vad, féltékeny düh lepte meg. Szeme villámlott, keble pihegett, ránézett élesen a leányra és fagyosan, metszően kérdezte meg tőle:

— Hogy kerül ez a gomb ide?

A csinos leány elpirult, zavarba jött, de hirtelen dacosan fölvetette fejét és merészen felelte vissza:

— A méltóságos asszony budoirjában találtam...

Jeanette arcát mintha gyöngépir futotta volna be, megfordult — és többet nem kérdezősködött.

Könyvgyűjtők! Akik címüket eddig még nem közölték a kiadóhivatallal, levelező lapon azonnal írják meg pontos lakcímüket, mert új bibliofil könyv jelenik meg. (Ismertetést küldünk.)

A fehér cár katonája

— Északi mese egy szép orosz kémnőről. —

Ez az elbeszélés egy rendkívül érdekes és izgalmas történet, amelyhez hasonló csak igen kevés jelent még meg lapunk hasábjain. A történet fordulatos és eseményekben bővelkedő elbeszélés, telve a legszellemesebb és a legfrappánsabb jelenetekkel. A befejezés drámai erővel bontakozik ki és könnyet csal az olvasó szemébe...

(2)

— Ankerström Sigrid... Ankerström Sigrid... Sigrid... Sigrid...

Az államtitkár jó ideig avval mulatott, hogy az előtte fekvő „Leipziger Illustrierte” cimlapjára ezt a nevet rajzolta mindenféle cifrázással. Azután észbekapott, gummit kért a pincértől és eltávolította érzelmeinek ezen tulságosan világos nyomait. Eppen az utolsó Sigridet tüntette el, amikor egy kéz reácsapodott a vállára.

— Szervusz Ernő! Hát te mit csinálsz itt?

Egy barátja állt mögötte. Livonius Alfréd.

— Már egy félórát nézlek, — folytatta. — Előbb azonban egy önagyságával ültél, hát nem akartalak zavarni. De önagysága most úgy látszik, elment. Hát hogy vagy, öreg, mit csinálsz?

Ernő megrázta barátjának a kezét, azután lenyomta egy székre.

— Hallod! Önagysága átkozottul csinos.

— Itt ismerkedtem meg vele a minap. Nem tudom, hogy kicsoda!

— Akkor nagy óvalosságot ajánlok neked. Ez a város tele van orosz kémekkel, akik rendesen mint ártatlan nők teáznak és flörtölnek. Majd elmondok néhány tanulságos esetet, amelyekből megtanulhatsz, hogy milyen veszélyek környeznek egy államtitkárt, pláne külügyit.

— No hát ez a nő nem kém. Még arra sem kíváncsi, hogy hogyan hívják.

— Nem kíváncsi? Akkor pláne gyanus. Semmire sem kíváncsi és akkor kérdez ki, amikor legkevésbé sejt.

— Ez nem fog kikérdezni.

— De nagyon biztos vagy a dolгодban! Talán csak nem fogtál tüzet?

Ernő mosolygott, de kissé kelletlenül.

— Nem szoktam.

— Hát hiszen meghalni sem szokott az ember és azért mégis csak megteszi. Te, Ernő, vigyázz magadra.

— Valószínűleg ő lesz az, akiért

életem nagy bolondságát fogom elkövetni.

— Szabad érdeklődnöm, hogy mi lesz ez a bolondság?

— Hiszen ha tudnám előre. De nem tudom. Csak azt tudom, hogy bolondság lesz.

— Ha az ember tudja valamiről, hogy bolondság, hát nem teszi meg.

— Ez a józan filozófia. Én pedig reájöttem, hogy az igazi, nagy, impozáns bolondságok mindig azok, amelyek egészen tudatosan csinálódhatnak meg.

— Okos ember tud uralkodni magán.

— Ez ismét olyan teória. Okos ember... okos ember... Tudod. Frédi, hogy mi egyáltalában a különbség az okos és az ostoba ember között? Az ostoba ember ostobaságokat beszél és az okos ember ostobaságokat csinál.

— Ez meg elmésség. De nem igaz.

— Hogyne volna igaz. Akarsz egy példát látni, amellyel azonnal illusztrálni tudom az elméletemet. Nézz meg engem. Szerénytelenség nélkül szólva, mindig okos fiú voltam és világeletemben mindig csak ostobaságokat csináltam. Nem azt a fajtát, amikor az ember megszöketti a ballerínát. Az még megjárná. De én az életemet rontottam el.

— Livonius a barátja vállára tette a kezét:

— Nagyon el vagy keseredve, Ernő. Ez az önagysága alaposan rámászott az idegeidre.

— Az is lehet... De ezen sem segíhetek... Mindenki azt teszi, amit tennie kell... Olvasd csak a Hégelt.

— Majd éppen. Elég olvasmány nekem az, amit az irodában elém tesznek.

*

Torday Ernő szilárdan állott az emberek hömpölygő hullámai között és gyakorolta magát a türelmesség erényében. A gyakorlat ma

különösen komoly és főleg hosszadalmas volt. A fiatal államtitkár visszaemlékezett jogászkarára, amikor a jégpályán már délelőtti tizenegy órától kezdve izgatottan várta az aktuális Mancit, vagy Sárít. Milven megvetéssel tekintett vissza néhány esztendő múlva ezekre az ifjúkori szerelmekre, nedves csókokra és szerelmesekre. Most pedig megint csak oda jutott. Van egy filozófus, nem tudja, hogy hívják, aki azt állította, hogy minden csak körforgás. Ernő igazat adott ennek az egyénnek. Ha így halad, nem sokára ismét készülhet az érettségire.

Már kilenc óra is elmúlt. Már senki nem járt erre. Az alagut környékére csend szállott le, csak Torday léptei kongtak a kőkövön.

Végre. Az egyik sikátorból egy fátyolos hölgy lépett elő és gyors, elasztikus lépésekkel közeledett feléje.

— Ugy sejtem, hogy fiatalaságom hátralévő részét azzal fogom eltölteni, hogy magát várom, — kezdte Ernő kissé fanyarul.

— Minden pillanatban felmondhat. Nem is kell a tizennégy nap felmondási időt kitöltenie.

— Így beszélnek azok az uraságok, akik tudják, hogy a szégyen cseléd nem kap más helyet.

— Dehogyan nem kap. Csak keressen. Majd jó bizonyítványt adok.

— Névtelen bizonyítványokat sehol sem fogadnak el.

Mialatt így enyelegtek, már messze jártak az alagutól. Az aszszony ismét átvette a vezetést és először hegynek lefelé tartott. Azután egy szűk utcába értek, amely fölfelé kanyargott a hegyen. Pár perc múlva a leégett városrész romjai közé értek, amely Tordaynak is feltűnt a múltkor.

Megcsókolta a nő száját. Az engedte. Azután ismét megindultak. Már nem beszéltek. Szorosan összefonva siettek a törmeléken keresztül. A romok elmaradtak, de amikor hirtelenül befordultak

egy kapun, éppen olyan kevésbé tudta, hogy hol van, mint a multkor...

Az ajtóhoz értek. Alig csukódott be mögöttük, Torday vad szenvedéllyel szorította magához az asszonyt. Feltépte keblén a blúzt, átkarolta vakító nyakát s megcsókolta a leleplezett keblét. A ruha irigyen eltakarta szépségeit.

— Nem engedlek. Összekerülünk. Mindegy, hogy hogyan. Most együtt vagyunk. És én nem engedlek...

— Azt hiszem, ma vagy utoljára nálam.

— Mi ez? Tréfa? Vagy fenyegetés?

— Egyik sem. De nem vagy az, akinek gondoltalak. Te is álarcot hordasz. Fölényes és léha maszkot készítettél magadnak, a lelkedet pedig szomorú és tépelődő hangulatok töltik el. Nem illünk egymáshoz.

— Annyira félsz a hangulatoktól?

— Nem félek tőlük, de elkerülöm őket.

Ernő csókokkal borította haját, szemét, száját, szenvedélyesen marta a kebleket s közben folyvást ismételte:

— Nem engedlek... nem engedlek...

Benn a dolgozóteremben a nő kiszakította magát egy pillanatra.

— Beszéljünk okosan.

Ernő már egészen szenvedélyének rabszolgájává vált s körülötte az egész világot elfeledte. Karja fáradt volt a kéjes izgatottságtól.

— ...Sigríd...

Halkan mondotta ki Ernő a nevet. Maga sem tudta, hogy kiejti. De a másik rémülve pillantott fel hozzá.

— Tudod a nevemet?

Ernő a nő keblére hajtotta fejét.

— Véletlenből. A multkor levelet hoztak neked és láttam a borítékot, anélkül, hogy akartam volna.

A férfi tévelygő pillantása Sigríd meztelen keblére esett. A nő ösfogta keblén a ruhát.

— Mást nem tudsz? — lihegte.

— Megtartottad az ígéretedet?

— Megtartottam. Nem is kérek semmit. Csak a nevedet akarom ismételtetni... Sigríd... édes, szép Sigrídem, szeretlek.

Sigríd kibomlott hajjal kuporo-

dott mellette. Két kezébe támasztotta állát és maga elé bámult. A blúz hasadékan a férfi megláthatta a nő két pompás, keménybimbós keblét.

— Mondd, hogy te is szeretsz! — kérlete.

— Ne kinozz! — rázta meg fáradtan fejét Sigríd.

Felkelt és lassen nyujtódzkodva járt föl és alá a szobában. Ernő nézte fejedelmi testének bűvös mozdulatait, a combok egymásralsurlódását a könnyű szoknya alatt.

— Olyan szép vagy... Olyan tökéletes... Olyan más, mint a többi. Sohasem hittem volna, hogy úgy tudok szeretni, mint ahogy téged szeretlek.

Sigríd nem válaszolt. A zongorához lépett és megütötte a billentyűket.

— Énekeljek valamit? — kérdezte később.

— Ha nagy örömet akarsz szerezni nekem, úgy énekelj.

Sigríd néhány taktust ütött meg.

— Hallottad már a „Walkür és Norma” balladáját?

— Nem hallottam.

Nézte a nő megoldott blúzá, a nyitott ingecskét. Nem bírta szemét elfordítani a kecses keblekről, a harmatos, érett test delejként vonzotta...

— Kevesen ismerik. Egy svéd zeneszerző írta, aki fiatalon halt meg. Ezt a dalt énekelem.

A zongora megszólalt. Vad, keserves, szenvedélyes akkordok csendültek meg. A természet háborog. A vihar végignyargal a sziklagerincek fölött, a fenyők zugnak, meghajolnak, kidűlnék, a vilám cikázik és az ég dörög. Ott, ahol legvadabb a körengeteg, ahova sohasem téved emberi láb, ahol a természet minden ellen-séges borzalmá fenyegeti a merész vándort, ott lakik borzasztó magányában a Norma. A sors istennője, aki örök, meg nem irt, megmásíthatatlan törvények szerint irányítja a végzetet. Előtte térdepel a Walkür, Odin leánya, a harcok szűz, aki ott víjog a véres csatában és Walhallába viszi a hősök lelkét.

A sziklán fejedelmien ül Norma. Szemében eltűnt égítetek ragyogtak, csodálatosan rózsás testéből mintha halk szikrák roppentek volna ki. Halandó által soha sem látott keblei kifeszültek, hangját

mintha ezüst fuvolákon kísérték volna csodás dallamokkal.

És Walkür könyörgött Normának, hogy változtassa meg sorsát.

Sigríd hangja fájdalmas pompában bontakozott ki, amikor ismételte a könyörgést.

— Hatalmas Norma, sorsnak titokzatos kormányzója, vedd le rólam a Walkür átkát. Nem akarok tovább harcolni. Elég volt. A csatazaj, amely egykor mámorba ejtett, most fájdalommal és keserűséggel tölt el. Nem tudom többé a küzdőket biztatni, nem tudok merész vágatással Walhalla kapuja felé száguldani. Hatalmas Norma, vedd le rólam az istenség varázsát, változtasd meg a sorsomat és engedd meg, hogy én is földi nő legyek.

A panaszos hangok lágyan, elhalva veszttek el. Egy pillanatig csend volt. Azután új hangok törtek elő. Norma válaszolt. Komoran, sötéten, kifürkészhetetlenül. Kifeszítette testét, amely milliónyi nőnek szépségéből, testének tökéletességéből volt egybe sűrítve. Meztelen tökéletessége, onixfekete haja vakított a napban. Teste a halvány színek csodálatos skáláját játszotta.

— A végzet örök és alkudni nem lehet vele. Norma csak irányítja a sorsot, de nem változtathatja meg. Térj vissza a csatába, Walkür, és végezd azt, amit a szent akarat számodra rendelt.

A Walkür újból könyörgött.

— Ám jó, nem zugolodom. Meghajlok a szent akarat előtt és tovább harcolok, bár lelkemben panaszos fájdalom él. De akkor légy közvetítő, ó hatalmas Norma, és emelj szót éretem olt, ahol mindnyájunknak sorsa eldőlt. Egy esztendőig kérek csupán. Egy esztendőig akarom élni a földi nők életét, mint ők és szeretni, mint ők. Hogy láttom önökbe szoruljanak a férfizek a vágytól, megvillanjanak a férfiszemek és csókolják lábam nyomát. Egy esztendő múlva újból visszatérek Odin csatájába.

Sigríd összekulcsolt kézzel, két-ségbéesselt fájdalommal énekelt. Egy pillanatra ismét csend támadt, azután sötéten hangzott a válasz.

— Nem.

— Legyen. Visszatérek. Látod ott a kanyargó örvényt? Ott, a sziklák között kigyózik. Kő...

csupa kő... és ismét kő. De engedj, hogy egy óra hosszat még a völgyben maradhassak és virágot szedjek. Egy marék virágot akarok vinni magammal a vér és láng közé. Csak egy órát kérek, meg egy marék virágot.

Az ének annyira felizgatta Sidriget, hogy az utolsó szavakat majdnem zokogta. Az érzék hatalmasan foghatta meg fantáziáját, mert a sötétkék szempárból nagy könnycseppek hullottak a zongora elefántcsontjára.

Azután fölkapta a fejét. A könnyek fölszáradtak, hangjának sírása eltűnt. Most már ismét Norma volt. És sötéten, komoran, kifürkészhetetlenül énekelt.

— Nem!

Még egy fájdalmas sikoltás tört ki a zenéből. Azután ismét égődörgés, viharzugás. És az elemek lármája között lódobogás vész el. Walkür visszágtat a felhők közé, magával viszi örök szomszúságát.

*

Torday visszafojtott lélegzettel ült a helyén. Még akkor sem tudott szólni, amikor az asszony már ismét cigarettázva ült mellette.

— Ez tehát a Norma és Walkür balladája, — mondotta végül. — A zenéje csodálatosan szép. De a szövege hazug.

Nedves szemekkel nézett rá a nő és combjait egymásra rakta.

— Ah... igazán?

— Igen, a szövege hazug. Mert ha a Walkür komolyan szabadulni akar átkától, nincs az a hatalom, amely visszatárhathatná.

Átölelte Sigríd karcsu derekát, s a vérvörös ajkain csókolt, csókjaival halmozta el kebleit. Sigríd szomorúan mosolygott.

— Összetéveszted a Walkür lelkét a magadéval. Te így tennél. De Walkürnek ismét föl kell szállnia a sűrke lovára és eltűnnie a felhők közé.

Ernő hevesen magához vonta a testét, fejét a térdeire hajtotta és a forró husba sziszegte:

— Ha csak valaki nem tartja vissza.

— Ki tarthatná vissza?

— Egy férfit, aki szereti és akit ő is szeret.

Karjaiba vette az asszonyt és ismét csókolni kezdte.

— Nem eresztelek többé vissza a felhők közé, — mormogta. — Velem maradsz a földön.

(Folytatjuk.)

A CSATA

— Eredeti fordítás franciából —

A szobaleány visszajött szobájából és odasugta az idegesen várakozó urnak:

— Csak türelem, még csak vetköződnek és beszélgetnek.

Az türelmét veszítve járkált föl s alá, arca idegesen rángatózott visszafojtott dühében, melynek áradata halántékába hajtotta a vért. Az uriember mivolta alá rejtődött szörnyeteg étvágyu, dühöngő himtompán morogni kezdett, izgatta a hus, amit most odaát a másik szobában ellopnak tőle.

A szobaleány ismét eltűnt, de csakhamar újból megjelent a szobában és megfogta a férfi karját.

— Jöjjön...

Maga után húzta egy kisebb fülkeszerű szobába, ott félrehúzott egy függönyt és átmutatott a láthatóvá lett másik, nagyobb szobába.

— Tessék. Ott vannak!...

Az izzó parázsban égő nagy tűz előtt egy férfi feküdt hanyat a pamlag szélén, csak inge volt rajta, melyet egészen a hónaljáig feltűrt és mely feltárta lábaitól a válláig burjánzó elvadult szőrözetet, amely bozontosan borította be barnára sült testét. Előtte fiatal nő térdelt teljesen meztelenül, egész testében kipirosodva a lángok ráeső fényétől, erős mellei amint összekuporodott hasára csüngtek, ülepe kéjesen domborodott kifelé.

A tűz fénye rájuk esett, élesen megvilágította őket és teljes egészében elárulta furcsa műveletüket.

Bohain így tettenérve őket, szájatva, fuldokolva állt meg ennek a fajtalankodásnak a láttára, míg a másik kettő, mintha villám sújtotta volna őket a hirtelen belépő váratlan megjelenésétől, nem mozdultak, csak rémülten meresztették ki szemüket.

— Hah... disznók, disznók... — kiáltott föl végre magához térve ámulatából Bohain — disznók, disznók...

Nem talált más szót, csak ezt hajtogatta szüntelen szaggatva, hangsúlyozva ejtve ki a szót, hogy minél erősebb legyen hangja.

Az asszony kedvese, akiben eddig vakon bízott, tért hamarabb magához, talpraugrott, meztelen-

ségében zavarodottan fordult meg egyszer maga körül, combjai pelyhes vágása elé tárva szétfeszített tenyerét. Ruháját kereste, de az és fehérneműdarabjai, kombiné, kis hófehér bugyija szanaszét hevertek a távolabb eső székeken. Gyorsan megragadta selyemingét, mely a legközelebb esett hozzá és keblei elé emelte, hogy mégis eltakarjon valamit frivol meztelenségéből. A férfi is fölállt és meztelen férfiasságára eresztette le ingét.

Bohain újra kezdte:

— Disznók... disznók... ebben a lakásban, amit én fizetek...

Öklét emelte a másik férfi felé a fölötti dühében, hogy nemcsak elrabolta tőle szeretőjét, de ocsmányságait azokon a butordarabokon üzik, melyeket ő vett az asszonynak.

— Ronda disznó, takarodsz innen...

— Lassabban kérem, lassabban...

— Aljas, aljas...

— Ne ordítson úgy...

Orrukat előmeresztve üvöltöttek. Megfeledeztek magukról, nevelésükről, társadalmi állásukról, vadul marakodtak a bujaság áradatában, ösztöneik fokozódó, mocskos szavakra ragadták őket, hangjuk a torkukba rekedt, szájuk ocsmányságoktól habzott.

Az asszony remegve várta, mikor dobja ki egyik a másikat és csak a szobaleány jelenléte zavarta, akiről sejtette, hogy a szomszéd benyiló függönye mögött leselkedik, hogy gyönyörködhessék a jelenetben.

És valóban, a leány nyakát ki-nyujtva, vihogva hallgatta az urakat, akik a legpiszkosabb dolgokat vagdosták egymás fejéhez. A két nő észrevette egymást, az urnő meztelenül guggolt, a cseléd talpon állt rendesen öltözve: lángoló pillantást vetettek egymásra a vetélytársak és különböző osztálybeliek évszázados gyűlöletét.

— Maga itt nálam van és ez az asszony az enyém, maga tolva...

A másik férfi nem haragudott, de zavarban volt így ingben és nem volt inyére a kaland.

— De az ördögbe is uram, ha csupán a maga számára akar asszonyt tartani, akkor elégítse is ki csupán maga...

A közismert sovány és labilis

potenciájára való célzás teljesen kihozta a sodrából Bohaint. Nem lehetett ráismerni, mintha az emberi bakkecske a bennerejlő ős bujaság kibujna a bőréből. Arca lángbaborult, torzul duzzadtak ki erei és kitört dühe felszabadította benne az érzéki vadállatot.

— Kielégülni akar? Akkor vétesse föl magát a bordélyházba!

Olyan erőteljes mozdulattal fordult az asszony felé, hogy az megrémült. Ott maradt állva, mozdulatlanul, csak mellét tudta eltakarni a kis, fátyolszerű inggel, combjai, husa meztelen maradtak.

Ösztönszerűleg ráeszmélt, hogy kiállított bűnös meztelensége az, ami a férfit vadabb és vadabb dühre ingerli, egy szélig hátrált hát, ráült, összeszorította lábszárát, térdét felhuzta, hogy mindent elrejtse, amit csak eltakarhat.

És így maradt mereven, szó nélkül, kissé lehajtott fejjel oldalt tekintve, alattomosan figyelte a csatát, mint afféle nőstény, akiért a himek viaskodnak és állandóan forró, kielégületlen testtel várja, hogy a győzőé lehessen, hogy odadobhassa magát neki.

Wild Oszkár.

nem mertem magához közeledni, mert... mert... talán hirtelen, de: szerelmes lettem magába...

A nő görcsösen összerázkódott, azután könnyek jelentek meg szemében és feje lehanyatlott a párnákra, mint, aki még jobban megvan csufolva, még jobban megvan alázva.

A férfi megértette lelkiállapotát, lehajolt hozzá és beszélt, nagyon sokáig beszélt, úgy, hogy a nő szemeiben a megtisztulás, az öröm régnemérzett csillogásával emelkedett föl hozzá. De még egyszer elfogta a kétely.

— De... de mégis, hogy hihetném, hogy higgyem...?

— Ha akarod, rögtön megyek és odakünn majd úgy teszek, mintha megtörtént volna.

Fölemelkedett és el akarta engedni a kezét. De a lány előrehajolt és fogva tartotta ujjait. Barna Péter érezte, hogy annyira megvan alázva nőiességében, úgy szomjazza az emberiséget, hogy az önmaga feletti szabadság pusztá gondolata is szerelemmel tölti el az iránt, akinek ezt a gondolatot köszönheti.

Előre hajolt és keblére vonta a férfi kezét.

— Igen, hiszek... hiszek neked. S amikor azt hitte, hogy vége és egy gyors, ijedt tekintettel megakart róla győződni, hogy párja elfáradt, lehül, betelt vele és közbömbös már iránta, szeméből még ugyanazt a kedvet, arcából még mindig azt a bírására irányuló akaratot és bírása fölött érzett gyönyört olvasta ki.

Becézte és forró, kábitó szavakat sugott a fülibe. A nő azt gondolta, hogy illatozó virágok között fekszik, melyek szépek, puhák és bársonyosak.

Teljesen odaadta magát neki. Nemcsak a testét, hanem mindent, amit az ember a testén kívül birni vél, a lelkét, a rajongását, fiatal elkeseredését, föltámadt nőiességét.

És amikor a férfi elment tőle, bezárta szobájának ajtaját, nem törődött sem a büntetéssel, sem a következményekkel, egyedül akart lenni és egyedül maradt szent, nagyszerű emlékeivel egy egész éjszaka, egy egész nap, hogy másnap este újra fölvegye szomorú, szeges keresztjét s legyen, aki volt: akinek szeretnie kell...

Akinek szeretnie kell

— Eredeti kézirat. — Irta: PÉK DEZSŐ. —

Barna Péter csendesen betette maga mögött az ajtót.

— Jó estét, talán rosszkor jövek...?

De a nő nem tekintett föl. Félig ülő helyzetben feküdt az ágyán, két karjába temetve a fejét. A férfi ott állt az ajtóban és szemügyre vette őt. Csak egy rövid kis selyeming volt rajta, mely selyemharisnyás térdéig ért. Keblén csipke betét között vakított elő hófehér bőre, haja gesztenyebarna volt és selymes, sűrű. A nő teste karcsu volt és fiatal. A fehér, kissé ferdén tartott vállon nemesen emelkedett a nyak és a nyakszirt. A hát lágyan hajló vonala és a csipő gömbölyűsége áttetszetek a lehetszerű ingen, mely átölelte a fekvő nő felsőtestét és minden édeségét, minden illatot elárult, amit magából a fiatal, meztelen női test kisugárzott.

A nő belátta, hogy valamilyen módon meg kell törnie a hallgatást, hisz az ellenszegülés vagy udvariatlanság nemcsak hogy súlyos büntetést von maga után, hanem megfoszthatja ez utolsó kenyérkereseti lehetőségétől is. Tehát helyzetet változtatott, jobb térdén nyugvó ballábát felemelte és kinyújtotta, úgy, hogy a férfi észrevette, nincs rajta bugyi, a kis ing alatt meztelenségének hamvas viszfénye foszforeszkált. A hosszúra nyújtott láb és a karcsu láb-

szárcsont asszonyias lágysággal olvadt a gömbölyű térdre, hogy a férfi hirtelen vad vágyat érzett, hogy megfogja ezeket a térdet és szétfeszítse őket.

De látta, hogy nem egy mindennapi nővel van dolga, aki még nem élte be magát ezeknek a modern háremeknek pajzán levegőjébe, szenved és szégyeli magát.

A nő most kinyitotta fáradt szemét, mosolyogni próbált és két karját kacérán emelte maga fölé. A magasraemelt kéz és kar hamvasan ragyogott a sötétes haj mellett. Válla alig láthatóan és fájdalmasan megremegett.

Mintha könnyek nélkül bensejében sírna.

A férfi most halkan hozzálépett és lágyan, vigasztalólag tette kezeit a vállaira.

— Nézzen rám...

Az nő felemelte arcát és a férfi mozdulatlan arcába, melegen csillogó szemeibe nézett. Az biztatólag, bátorítólag simogatta őt végig tekintetével.

A férfi szép csendesen megfogta a kezét.

— Tudja miért vagyok itt?

A nő arcán lévő, égő két vörös folt még sötétebb lett a szégyentől és a megaláztatástól, a férfi sietett hozzátenni:

— Nem, nem azért, mint a többiek... egy hónap óta, amióta megláttam, nézem, figyelem magát és

Egy színésznő emlékirata! Illusztrált bibliofil könyv. Minden műgyűjtő és könyvbarát közölje azonnal címét a kiadóhivatallal. A könyvről ismertetést küldünk. Válaszbélyeg melléklendő.

A REJTELMES DIÁK

— Eredeti kézirat. —

A bágyadt és sárgaszínű tavaszi nap úgy öntötte át a házakat, mint az arany, amit régóta nem tisztítottak. A kék ég úgy borult a zöld hegyek fölé, mit egy üveg-bura.

Az ódon, repkénnyel befutott egyetem kapuján kitódultak a diákok. Egy csomó zajongó, fiatal hang csapott egybe...

Volt egy diák közöttük, aki azonnal magára vonta volna bárki figyelmét. Olyan volt, mint valami lélek nélküli test, mely céltalanul bolyong a világon. Olyan benyomást tett, mintha transzban volna, semmi sem érdekelle, semmi sem hozta ki egykedvűségéből. Az ember esküt mert volna rá tenni, hogy csak gépiesen lélegzik, eszik, iszik és mozog. Teljesen a gépember benyomását tette.

Az egyetem öreg hársfái alatt egy fiatal lány álldogált. Szőke haja úgy világított, mint az arany, és kék sálja integetett hívogatón. Erótikus varázs áradt az alakjából. Amikor megpillantotta a különös diákot, ujjongva odakiállt neki:

— Fréderik! Fréderik!

Fréderik szemében ekkor hirtelen valami férfias akarát villant fel, mozdulatai frissek lettek, az ember azt remélte, hogy fölébred letargiájából, magához tér, erőre kap, szóval felébred. Pár pillanat múlva azonban újra összeesett, a szemében felvillanó fény újra kialudt, tagjai elernyedtek és Fréderik újra gépiessé vált.

— Szervusz, Helga! — mondta fásultan és kezét fogott a leánnyal.

Elhallgattak. Idegesen lépdelték egymás oldalán. Tekintetük találkozott. Oly különös volt! Fréderik szemének a kifejezése, hogy Helga kellemetlenül kezdte magát érezni. Megijedt a fiu homlokától. Különös, első látásra szomorú homlok volt. Bánatos, fehér, világító homlok. Egy szlinxfő titokzatos függönye.

— Milyen szép nyakkendőd van, — mondta Helga, csak hogy mondhasson valamit, ami megszakítja a kínos csendet

Fréderik kiemelte a nyakkendő-tűjét és a gégéje fölött összehuzott bőrből szurta. Egy csepp vére sem csöppent. Ilyent Helga fakiroknál látott azelőtt.

— Nem vérzem, — mondta Fréderik mosolyogva. — Nem vérzem, sem testileg, sem lélekben többé soha.

A lány összerázkódott a különös kijelentés hallatára. Érezte, hogy elsápad. Helga nagyon szerette a barátját, attól tartott azonban, hogy a fiu nem ismeri a szeretet érzését. Oh, Fréderik nem volt olyan mint a többi diák. Mindenki kicsit különnek találta. Fréderiket kapzsi, pénzsomjas emberek nevelték, nem volt rangjához illő gyermekesége és fiatalsága. Szülei nemes emberek voltak és egy parasztlázadás alkalmával elpusztultak. Sohasem ismerte a gyöngéd, gondoskodó anyai szeretetet... lehet, hogy ezért volt olyan különös.

Egy magányos, kőszénporos utcán mentek. Helga körül nézett és amikor meggyőződött, hogy egyedül vannak, hirtelen szenvedélyesen átölelte, majd meleg, karcsu testével egészen rája feszült, mintha teljesen oda akarná fehér testét adni. Gyöngéd, becéző szavakat sugott a fülébe.

— Szeretlek, Fréderik — mondta két csók között.

A fiu határozottan, de nem górombán visszatolta Helgát.

— Nem tudok szeretni! — mondta egykedvűen.

A lány szemébe könny szökött és akadozva a sirástól, elfojtott hangon mondta.

— Fréderik, légy jó hozzám, én megadom magam neked, egészen a tied leszek.

Könyörögve nézett rá.

— Gyere most fel hozzám, az anyám nincsen idehaza.

A fiu egykedvűen bólintott. Mentek egymás mellett. Helga átadta magát teljesen szerelmes ábrándjainak. A mély kék ég szeliden mosolygott rája, simogató, lágy szellő lengedezett, szerelmesen csókoltá végig a testét és jól

eső könnyedséggel lebbentette fel combjait a szoknyát. Valósággal áhitattal nézte a lemenő nap bucsusugarait, melyek bearanyozták az égen uszkáló báránnyelheket és pillanatról pillanatra változó képet festettek a szeme elé.

Nem volt már nappal, de a sötét este sem vette még át uralmát. Hajnalhasadásra emlékeztető szürkület uralkodott. Helga úgy érezte, mintha kimondhatatlan eksztázisban öntözgelne szívét egyenként pergő könnyeszemek. Fájó melancholia vett erőt rajta. Nagyon szerette Fréderikát és nagyon fájt neki a fiu beteges közönye.

Ijedt sikollyal fordult hátra, mögötte állott a halvány diák és kezét a mindinkább sötétedő égbolt felé emelte, ahol az első csillagok pislogó fénye elvegyült a nap haladóklo fényével. A házak tetőit haloványsárga fény vonta be. Az égen keletkező bíborvörös felhőlaraj fenséges göggel tündöklött. Fréderik olyan volt, mintha teljesen átlátszó lenne. Minden ruhája lefoszlott róla. Meztelen fiustestén keresztüllátszódtak a csontok.

Helga rémült sikollyal eltakarta szemeit. Amikor megint felnézett, újra mellette állt Fréderik, közönyösen, szürke diákruhájában, hóna alatt a könyvekkel.

— Ha akarod, felmehetünk hozzád, — mormogta.

*

Helga karcsu teste pőrén és bünyösen vonaglott egy rozszant bőrdívánon. Fréderik teljesen megváltozott a csokolódzás alatt. Friss, ruganyos volt, szenvedélyes és vad, szelid és gyöngy.

Kint felcsillantak az ivlámpák és fényükkel bepermetezték a villamosokat, meg a tovasuhanó autót.

Fréderik végigcsókolt Helga combvonalait, föl a kápráztató, üde pőréségében látható keblekig. A nemi izgalmakat szomjazó férfifantázia finom ponnilova végigvágatott Helga még érintetlen testén, mely egy éles, rövid, fájdalom, félig vihogás, félig sikoly után éretlen felhasadt és elnyelte a fiut. Amikor Helga végleg és megdönthetetlenül hanyatlott el a fojtott harcok szokásos fülledtségű és dobogó temperamentumu végakkordjában, hirtelen, a döntő

Könyvgyűjtők! Akik címüket eddig még nem közölték a kiadóhivatallal, levelező lapon azonnal írják meg pontos lakcímüket, mert új bibliofil könyv jelenik meg. (Ismeretést küldünk.)

variációban, a pillanat egzaltált és zsidadt, terhelt és könnyed, csöndes és hörgő koncertjében, a fiú a szívéhez kapott és hátrahanyatlott. Orrán, száján megeredt a vér és végigfolyt Helga testén. Mozdulatjai egymás után elhaltak, végtagjai összezsugorodtak, melle behorpadt és a feje furcsa, kékes átizzásu

tűzben parázslott. És amikor a megrémült Helga végigtapogatta a fiút, egy acéltetet érzett ujjai alatt, amelyen a szemek srófok voltak, a száj szigetelőgummi. az orr egy anyacsavar, a lábszárak egy-egy vassin...

Jazman Jadarzin

Aranka násza

— Eredeti kézirat. — Írta: Barna Károly. —

A nyár, mint roppant kotló ült a feketezöld tömegben lihegő házak felett. Ablakaik dacosan verték vissza a napnyilakat. Hömpölygő olajként áramlott a meleg levegő.

A nők átlátszó ruhája alatt nem volt más, mint a szintén átlátszó kombiné. Szerettek volna egészen meztelenül járni, de sajnos ennire még nem fejlődött a divat. Igaz így is elég meztelenek voltak, a férfiaknak lett volna mit nézni, ha ráértek volna a nagy melegtől. Csak egy-két tejfelesszáju, zöldfülű kamasz dacolt a hősséggel és vitézül fordult meg egy-egy csinosabb nő után, amitől aztán még melegebbük lett. Ahogy a felszőkő szoknyák alatt a nők minden lépésénél elővillant a gusztusos asszonyi combok körvonala, ahogy a raffinált, nyakigláb harisnyák fölött kiüvelődtek a domboru ülepek, szegény fiuknak tátva maradt a szájuk, homlokukról a verejték a torkukba csurgott.

A nagyharanguccai Notre-Dame lányiskola közvetlenül kapuzárás előtt állt. Elérkezett az évvégi vizsga ideje. A lányok már szabadabban lélegzettek, már érezték a nyári szünidő szabad szelét, már csalókan integettek a tenniszpályák, parkok, a strandok.

Füredi Rella, a hatodik legjobb tanulója, meg szövetségesei: Harasányi Gizi, Hajós Lili és a kövér Zsiros Irén a parkban készültek a vizsgára. Pikáns, tiltott könyveket vittek magukkal annyit, hogy körültorlaszoltathatták volna magukat velük. A Siendhalt, Beltauert, Kuprint letették a padra és belefogtak a mesélésbe. Ezt szerették a legjobban. Mindenről meséltek. És a fiatal vihogásuk, titokzatos összenézésük, kipirult arcuk el-

árulta a témájukat. Jenőről mesélt Gizi, Hajós Lili az Ödönről panaszkodott, a kövér Irén Emilt szidta mindig.

Elénk és hangos debattot fejtettek ki a padon. Jó hangosan beszélgettek. Mindenki odafigyelt, a nyugalmazott öreg bácsik, az özvegy nénik, a szőke nevelőnők, a gyerekek, a tiszték a szomszéd padon. És öreg bácsik meg nénik megbotránkozva néztek egymásra, a lányok beszéd tárgyul nem a pletyka világát választották, a divatról sem vitatkoztak, háztartás, könyv, irodalom, iskola nem érdekelte őket.

A csókról tereferéltek. Mikor izletes a csók? Este gusztusosabb... a Béla az tud csak igazán csókolni.

Egyszerre csak összesugtak.

— Az Aranka... ni, az Aranka.

Egy elegáns, lengeruhájú, nagyon fiatal lány jött a parkon át, két férfi kísérte, lassan mentek, halkan duruzsoltak. Hol jobbra, hol balra negédeskedett a kicsi. A négy lány feszülten figyelt.

Aranka megállt, a harisnyája félretolódott.

Feltette lábát, — karcsu, formás két jószág, — az egyik padra és királynői büszkeséggel türte, provokálta két lovagjának segítségét.

És nem bánta, hogy a négy kéz nagyon is sokáig mesterkedett a selyemharisnyás combon.

— Pfuj, a disznó... juj, hogy nem szégyeli magát? — vihogott össze vörös arccal a négy bakfis.

Aranka tizenhatéves volt. Kacér, kis tizenhatéves flörtbaba. Mintha vissza akarná lökni a nézésüket, úgy nézett a férfiak szemébe. Sokat állt a tükör előtt, gyengén

sminkelte magát... könnyelmű, flörtölő, mai lány volt.

A férfiak utána mordultak, mint a vészett kutyák és a nőkből a nyálas irigység csordult ki, ha Aranka elment mellettük. A korzón ő volt a legfesebb. Esemény volt, ha végiglibbent lenge ruhában.

— Az Aranka!... Az Aranka!

Összesugtak mögötté a nők:

— Na, ha ez nem rossz!?

Meg:

— Ez már mesélhetne a szerelemről!

A férfiaknak ilyenkor forróság ömlött végig a hátuk közepén.

— Hm!... Tyűh!... cccc!... és eféle megjegyzéseket izléstelenkedtek mögötté.

Az anyja a legrosszabb szőke asszony volt az összes tisztességes nők között. Aranka nem szerette az anyját. Az anyja, a szépasszony irigyebbje volt Aránaknak, mint az összes utána csaholó többiek. Amig kicsi volt, senki nem törődött vele.

A szőke Kőrösiné első könnyű szerelme volt és akkor hozta ezt a szép rivális lányát a világra. Kopott kis mese: Pénzekkel meg mással elkábította valami magasabbrangu katonatiszt.

Később elvette őt Kőrösi ur. Azontul jelentéktelen fontosság maradt a Kőrösi ur. Egy külvárosi vendéglőbe küldték feketézni hazulról és Kőrösi ur mindig megnézte az óráját, mielőtt hazament a vendéglőből.

— Kőrösi ur nézi óráját, hogy mehet-e már a feleségéhez, — mondogatták a rosszindulatu vendégek.

Kőrösinéről meg leányáról egyébként az hirlett, hogy az asszony könnyen vehető le a lábáról, de az Aranka félszűz, akit csak úgy használhatnak a férfiak, mint a selyemcukrot, amit csak szopogatni szoktak.

Aranka okos volt és kacér már akkor is, mikor a barátnői még nagy-nagy, ablakba tett mikuláscipőknek örültek. Az anyját azóta vetette meg, mikor egy délután korábban talált hazamenni a parkból és a Kaiser főhadnagy bácsi már nem tudott kimenni az előszobáig. Ez a jelenet most tíz éve történt.

Ha késő este, vagy a délutáni unalomba merülő belvárosi cuk-

Egy színésznő emlékiratai! Illusztrált bibliofil könyv. Minden műgyűjtő és könyvbarát közölje azonnal címét a kiadóhivatallal. A könyvről ismertetést küldünk. Válaszbélyeg melléklendő.

rászdában együtt udvaroltattak maguknak és közösen szervíroztak nekik az udvarlók egy buta bókot — összenéztek az anyjával és olyankor Aranka lelkében mint a gépfegyverropogás szaladt keresztül Kaiser főhadnagy bácsinak a képe.

Annyi udvarlója volt Arankának, mint ahány szeretője Körösinének.

Kérője azonban sohasem akadt még.

Féltek tőle és csak akarni akartak, de nem feleségnek.

— Higyje el, édes Bandi, úgy utálom ezt a sok férfit, aki körülöttem szaladgál. Olyan jól tudom, mit akarnak, hogy mit gondolnak rólam, meg anyukáról. Utálom ezt az életemet! El innen! El akarok menni ebből a rossz városból! Élni akarok! Olyan életkedv van bennem, mint egyik-be sem ezekben a falusiakban.

Táncosnő akart lenni. Mint a Backer!

— Backer, az teheti, az egy szép, csunya fekete nő. Míg maga csak egy közönségesen csinos európai lány. Az ilyen csinos leánytesteken kétszer-háromszor keresztül-bukfenceznek a szinidirektorok, a rendezők, a bonvivánok, a szerkesztők, meg az artistaügynökök, azután elfelejtik a megállapodást.

Aranka jó fiúnak tartotta Bandit és testvérjeként kezelte. Bandi maga sem tudta — a nőt, vagy a testvért szereti jobban benne. Utánacsozogott az oldalán. Fiatal komolyságokat beszélt neki, míg a lány végigkocogta az egész uccákat. Utálta Bandi a sok éhes férfit és próbált a lelkére szólni Arankának.

— Javuljon meg, ne kacérkodjon, hiszen így nem mer senki se közeledni.

Hiába szavalt és hiába filozofált.

— Majd csak jön értem valami vén számár, elmegyek én vele — csak innen elvigyen, — volt mindig Aranka válasza.

Ekkor történt, hogy egy idősebb földbirtokos megkérte a kezét. Arankának nem tetszett a vén fiu, de már szabadulni akart hazulról és szívesen beleegyezett volna a házasságba. Bandival együtt örültek a boldog életnek.

— Olyan szép lesz, meglátja

Aranka, az élet, úgy fogja szeretni az urát.

— Nézze, Bandi, ha nem szeretem, hát majd... maga lesz a házibarát.

Ravaszul rámosolygott Bandira. Józan volt. Bandinak fáj ez a beszéd.

— De Aranka, — csitította, — én magát úgy szeretem, mint a testvéremet. A tanácsadója vagyok magának — én a Bandija vagyok.

...És a házasságból nem lett semmi.

Egyszer, — mikor egy esti séta után vacsorához botorkált Aranka — váratlanul széjjelment a parti.

Az ő fehér szobájában lepte meg őket, az anyját meg a földbirtokost.

Ugy átkarolták egymást, teljesen meztelenül, minthogyha úgy összenőve jöttek volna a világra.

Aranka még sohasem volt olyan szép, mint amikor megbocsájtott a vőlegényének.

— Tessék itt a gyűrűje, nem fontos az egész, nem is haragszom magára, csak az gondoltam, hogy jobb izlése van, minthogy egy ilyen...

És úgy nézett az anyjára, hogy még csak megvetni se tudta a tekintetével.

—... leg... legutolsót választ a szerelméhez. Mehet.

Még barátságosan vissza is köszönt a vőlegényének, amikor az kisért a szobából.

Egyedül maradt az anyjával.

— Mit hencegsz te dáma, hisz te se vagy jobb az anyádnál!

— Gyalázatos... — csak ennyit tudott mondani, a többit elhalkította benne a felbuggyant életkeserűség.

Vacsorázni se ment el este. Lefeküdt és sirt és elhatározta, hogy bárki jön, hozzámegy, odaadja neki leányságát, csak el... elmenni messze.

Másnap olyan kacér volt a korzón, hogy a férfiak utánaőrültek és majd széjjel tépték. Valahogy lerázta őket magáról és a Bandival a ligetbe sétáltak.

Elmesélt neki mindent.

— Bandi, én rossz leszek. Még segíthetnek rajtam, én nem akarok rossz lenni, én élni akarok és messze akarok menni, ki ebből a halálos életből.

Lopni ment volna Bandi és az első koldust meggyilkolta volna Bandi. Segíteni akart Arankán.

Késő este volt és még a padon ültek. Bandi remegőn megfogta a lány kezét. Egy megriadt csók következett. Összetapadtak, alig merve kihasználni a kéjes szituációt. Aranka egyik kezével fogta a Bandi nyakát, a másik válláról lecsuszott a ruha, kombiné, minden. Bandi rápréselte ajkát a csupasz vállra... hozzátapadtak a fogai.

— Minden meglesz, csak boldogot ne csináljon, édes Aranka — sirta Bandi, amikor elbucsztak.

Házasságközvetítőnek csapott fel.

Másnap partit mutatott Arankának.

Vadnay Jakab nagykereskedő volt, gazdag és agglegény. Kisvárosban ennyi elég életrajznak.

Vadnay ur már régóta járkált Aranka után, aki sokat kacérkodott a kamáslis öreg urral. Kicsit izgatta Arankát az öreg ur fiataloskodása.

Megismerkedtek. Vadnay ur nagyon boldog volt. Nagy csomag cukorkákat hozott Arankának, Bandit egyiptomi cigarettákkal traktálta.

Két hétig járkáltak így Arankával és amiről a pletykák már régóta sugtak-bugtak, valóság lett. A kereskedő jegyet váltott Arankával.

Bandi valahogy ezt is tudomásul vette, mint Arankának a testvére.

Már sajnálta, de hosszas éjszakai ébrenléte után feláldozta a szerelmet a szerelmének. Aranka boldogságáért áldozta fel.

Vadnay nem akart sokáig várni és egy szerdai nyárvégi estén nászutra kelt Arankával.

Bandi mikor Aranka forró kis kezét a két remegő keze közé vette, legszívesebben a kiszakadt szívet is belecsuszattatta volna Aranka puha kacsójába. Pöfögött a mozdony és elment a vonat. Bandi a füstjét megréselve szépen a lelkébe rakta.

Ezen az estén... Aranka elutazása után egy pár korzólovagon végigment a gerincbeli hidegség... Aranka most meztelenül egy öreg uré!

Bandi — a meleg ágyban ál-

Uj könyv! Minden műgyűjtő és könyvbarát, aki eddig címét még nem közölte, lév. lapon azonnal közölje ezt a kiadóhivatallal, mert új könyv jelenik meg, amely kizárólag a rendelők számára készül.

matlanul a préselt füstöt simogatta szeretőn a szívében.

Öreguras, nyálascsóku nászutas volt az Arankáé. Néha egy percre odament az ablakhoz... egy könnyítő könny jött bele a szemébe. Ilyenkor az öreg Vadnay visszahuzta. Egy percre se hagyta magára Arankát. Éjfél felé mégis belefáradt Vadnay ur a fiatalaságába és Aranka Kisirhatta magát. Oly jó volt ez. Talán ez volt a legjobb az egész nászutasból.

Kis kikötőváros volt a tenger partján és szállodában szálltak meg.

Valami ravasz újságírónak nagyon megtetszett a fiatal asszony. Vadnay, igen féltékeny volt és ez lett a veszte!

A ravasz újságíró érdeklődni kezdett Vadnay ur iránt. Valami megőszült rendőri krónikából ki-sütötte, hogy Vadnay urat tulajdonképpen Vychnek hívják, hogy szédelgő és szélhámos. Letartóztatták.

Aranka egyedül maradt a kis kikötővárosban. Pénze már nem volt és amiért a testét eladta a ravasz újságírónak — éppen anynyi pénze volt, hogy a fővárosba utazhassék.

És az otthoniak a boldog Vadnayt irigyelték.

Bandinak a keze remegett, midőn egy rövid táviratot elolvastott:

— Bandi! Várom nagyon várom! Aranka.

Még az este odautazott. Minden holmiját magával vitte.

— Istenem! Hát mégis az enyém lesz.

Megérkezett. Boldogan szaladt fel a szállodába, Arankát nem találta otthon.

Három napig kereste össze-vissza. Nappal és éjjel kóborolt az erkölctelen nagyvárosban. Három napig. Negyednapra levelet kapott. Az Aranka írását ismerte meg rajta.

— Isten megáldja, Bandi! Aranka!

Ennyi volt az egész levélben.

Mintha a szívet szagatnák tiz körömmel, úgy fáj benne minden. Este a félrerakott préselt füstöt csókolgatta a lelkében.

Két házaspár

— Eredeti kézirat —

Frank tanácsos szobájában egy fiatal tizenhatéves lány állt a fess és még elég fiatal férfi íróasztala előtt.

— Oh, köszönöm tanácsos ur, nagyon szépen köszönöm szíves partfogását.

A leány üde volt és szép, szemei különösen csillogtak. A férfi fölemelkedett, székéből melléje ment, hasznos tanácsokkal látta el és utmutatással a továbbiakat illetőleg.

Hidegen beszélt, de szemeiben ott lobogott a vágy ezerszínű lángja, magyarázó, kékes, néha idegesen siklottak el a lány őrlítő ivben gömbölyödő ruhája fölött, majd zavartan kezdtek játszani blúza gombjaival, melyek kinyitlak az ujjai nyomása alatt.

A leány összerázkódott és kezével el akarta tolni a férfi kezét, de az már besiklott a szövet alá és ujjai görcsösen tapadtak rá az ing alatt szunyadó ruganyos husra, majd görcsösen magához szorította a leányt...

Az védekezett, tiltakozni akart, de száját lecsókolta a férfi szája, mely már keblei finom halmát simogatta, az erős karok fölkapták és lefektették a pamlagra, valamilyen természetességgel, ami megdöbbenetle, megbénította, elnémította a leányt.

A férfi most a hanyatfektetett leány fölé hajolt újból, csókokkal borította tele a szemét, száját, teljesen föléje ereszkedett, érezte, hogy az akaratosan egymáshoz szorított térdek lassan engednek ujjai reszkető, vágyó feszítése nyomán és mo-hón, könnyen, vad lihegések között vette birtokába a fiatal, hamvas testet...

*

Wagner Erik, Frank tanácsos titkára sejtelmesen mosolygott a külső szobában, amikor hallotta, hogy odabenn megszűnik a beszéd, de a szép lány még nem jön ki, az órára nézett. Mindjárt hat óra. Lassan elrendezte íróasztalát, megmosta kezét és várva, hogy jöjjön a felesége, úgy beszéltek meg ugyanis, hogy érte jön. S ha jön, mennek, ugyan a tanácsos, — mosolyodott el ismét magában — ma bizonyára tulórázni fog, de azért ő elmehet, ehez a tul-

órázáshoz reméli nem kell az ő segítsége.

Hirtelen meghökkent.

Az ajtón elegáns, szép és érdekes nő lépett be, Frank Helmutné, a tanácsos felesége.

Wagner Erick meghajolt és mosolyogni próbált.

— Kezeit csókolom, nagyságos asszony, milyen kellemes meglepetés részünkre...

— Jó estét Wagner ur, a férjem odabenn van, ugye?

S szokása szerint az ajtó felé ment, hogy benyisson. Wagner azonban hirtelen elébe ugrott és hebegve állította meg, ijedtében még hazudni sem tudott.

— Igen ott van... de... de nem mehet most be nagyságos asszonyom.

— Hogyan, nem mehetek be?

— Nem, mert egy hölgy van bent... izé... tárgyal vele... fontos ügy...

A szép asszony elsápadt. Wagner még jobban és szeretette volna falhoz verni buta fejét, hogy így kikotyogott mindent, hogy nem tudott valami okos és inkább elfogadható hazugsággal kimászni a kinos szituációból.

Frankné idegesen harapdálta az ajka szélét.

— Ki az a hölgy — kérdezte röviden.

— Én igazán... csak most ismerem meg, valami Bayer Elize, festő-növendék, párisi ösztöndíj elnyerésére folyamodott hozzánk... az iratait hozta el...

Az asszony egy pillanatra megdermedt és észre lehetett venni, hogy lassan elsápad. Olyan éles, gonosz fájdalom fogta el a szívet, soha így még nem szenvedett, ennek a szörnyű sebnek a kábulata szinte oda-segezte helyéhez. Mit csináljon, törje be az ajtót, vesse magát arra a nőszemélyre, pofozza ki őket, csapjon botrányt.

És még mindig akaraterő nélkül bódultan állott, amikor a kis fiatal Wagnerné viharzott be jókedvűen a szobába.

— Ah, a nagyságos asszony... szervusz Erick... hogy van, mit csinál még... Erickért jöttem, képzelje, ma este kirugunk a hámból: színházba megyünk. Igaz, csak két márkás helyre, de hát spórolni kell... Erick fölfedezett egy olcsó vendéglőt is, ahol fejenként egy márka harmincpfenningért fogunk lakmározni.

Wagner megölelte a kis asszonyt és nevetve egészítette ki, ebben a

Egy színésznő emlékirata! Illusztrált bibliofil könyv. Minden műgyűjtő és könyvbarát közölje azonnal címét a kiadóhivatallal. A könyvről ismertetést küldünk. Válaszbélyeg mellékelendő.

pillanatban minden másról megfeledkezett.

— Két fogás, egy üveg bor és kenyér tetszés szerint...

— És azután persze nem veszünk kocsit, minek? olyan kellemes a késő éjszakában hazagyalogolni...

— az asszonyka vidáman csevegett. Wagner felvette felöltőjét és karonfogta a feleségét.

— A nagyságos asszony marad még?

Frankné magához tért, még egy pillantást tett az ajtó felé, még egyszer a lelkébe nyilatott, vajjon mi lehet mögötte, de határozottan felelt:

— Nem, nem akarom zavarni az uramat...

Együtt mentek le a lépcsőn. A kapunál elbucsuhtak. Wagner udvariasan, a felesége vidáman és csacsogva, mint mindig, úgy, hogy Franknénak el kellett mosolyodnia:

— Mulassanak jól... — sugta utánuk remegő hangon és látyolos szemekkel nézett föl a nagy palota két homályos pontjára, a férje irodájának két sötét ablakára.

WILD OSZKÁR

(Folytatás a 4. oldalról.)

natokban kissé bizalmatlanul fogadott. De én elővettem a tolvajvilágban szerzett minden ismeretemet és csakhamar sikerült meggyőződnöm, hogy tényleg én vagyok az ő Lajjának bizalmasa és helyettese. Sőt, egy félóra múlva a tüzes barna leány már kegyeibe is fogadott és egészen megmelegedett, igaz, alaposan is „főztem“ a kis nőcskét, már csak a siker érdekében is, meg azután meg akartam neki mutatni, hogy „a Józsi“ (ennek adtam ki magamat) van olyan, de még különb legény is, mint az a bizonyos Laji.

Nelli pedig az utasításhoz hiven élvezetelt egy külvárosi kétes kocsmába, ahol Vágóval kellett találkozunk. Kalapomat mélyen szemembe nyomva, mentem végig a füstös lebujon, nehogy valamelyik már rendőrségjárta csirkefogó felismerjen. De aggodalmam fölösleges volt. Nem láttam közöttük ismerős arcot.

A híres Vágó egymagában ült egy sarokasztalnál. Vézna, hosszúorru, kopasz jómadár volt és ő is bizalmatlanul fogadott, a leány azonban, akit teljesen megnyertem és biztos állépésem teljesen megnyugtatta. Késő éjjelig suttoztunk együtt, hogy holnapi „kirándulásunkat“ megbeszéljük.

Azután elváltunk. Derék cimborám

ott maradt én meg Nellit kísértem haza. Ő kért rá és mindenáron fölviitt a szobájába, egy pohár likőrre. A cél érdekében persze engedtem. Tiszta, csinos kis szobája volt. Letöltetett és ott előttem átöltözött. Levette utcai ruháját és eltette egy szekrénybe.

Ennivalóan csinos volt így egy szál ingben, apró kis bugyiban, a melyekbe belefeszült gömbölyű kis fara. Most lehullt selyemharisnyás lábain a hófehér, csipkés kis jóság is, egy mozdulattal ledobta cipőit is és bebujt az ágyba, amely már meg voltelve.

Rám mosolygott.

— Adja ide azt az üveget... azt a két poharat... ott... igen... és üljön mellém...

Ittunk, ő kacéran és szerelmesen mosolygott rám, én bódultan és mámorosan néztem rá vissza.

Feje a párnán feküdt. Ingpántjai mint két gyöngy, alig látható csik szaladtak végig meztelen, gömbölyű vállain. A paplan lecsuszott ölég. Csodálatos, finomvonalu karjaival lustán, buján nyújtózkodott egyet, mellhalmi közül az egyik kibukott laza ingéből, mint egy érett, szétpattanni készülő vörösközeptű, halványrózsaszínű rózsza.

Szemrehányólag nézett rám.

— Oh maga olyan utálatos...

Akadozva, hebegve feleltem.

— Én? Miért...?

Durcásan, szégyenkezve temette fejét a párnákba.

— Meg sem csókol!

— Én... izé... dehogy...

A következő pillanatban már hosszú, forró csókban fultunk, testünk egymáshoz préselődött a paplanon keresztül, és vonagló teste kéjesen ficáinkolt. Lekaptam róla a paplant és gyönyörködtem Isten csodás, tökéletes alkotásában. Most már teljesen egymásba forrtunk. Égő ajkaink uj és uj, szomjasabb és szomjasabb csókokban forrtak össze, később két fej hullott fáradtan az össze vissza tépett hányt párnákra...

Másnap este a magánosan álló sötét villa bejáratánál, hálásan, melegen szorította meg kezemet.

— A többiek itt vannak?

— Még nem... — feleltem zavartan és sajnálni kezdtem ezt a gyönyörű leányt, elhatároztam, valamilyen ürügy alatt elküldöm innen, ne kerüljön a rendőrök kezeire. Sajnáltam ezt a ragaszkodó leányt, aki egy rövid félóra alatt valósággal szerelmes lett belém, fegyházba jutatni.

— Nelli... — kezdtem sutlogva, rekedten és elfogultan. Ő fázott úgy látszik, mert reszketett.

— Nelli... fázik...? — nyögtem bevezetésül.

— Nem, de félek... féltetek téged — tette hozzá szemlesítve — az előbb gyanus alakokat láttam itt ólálkodni...

Azok a detektívjeim voltak, gondoltam magamban és tervem keresztülvitelére akartam fogni, amikor a sötétből egy hang vált ki.

— Itt vagytok?

Elkéstem. Vágó érkezett meg két torzonborz ismeretlen cimborával és rögtön kiadta a parancsokat.

— Nincs veszteni való időnk, előre fiuk. Te — fordult hozzám — itt maradsz őrnök a kapu előtt. Gyérünk!

Hiszen ez éppen jól jött nekem, csak az bántott, hogy szegény Nelin nem tudtam segíteni. Forrón, puhán szorította meg kezemet, mielőtt eltűnt volna a többivel.

Csendben teltek a percek. Szegény Nelli. Talán nem is rossz leány, talán jó utra lehetne téríteni még... Talán éppen a fegyház fogja elvadítani és a rossz mult nem fogja hagyni megjavulni.

Homlokom verejtékezett.

De hiába. A kötelesség az első. Már hallottam a zsákmánnyal meg rakott tolvajok visszatérő lépteit. Most — vagy soha. Még egy percnyi habozás, egy pillanatnyi ingadozás, még egyszer felém ragyogtak a sötétből Nelli szerelmes, hálás szemei, fénylő, fátyolos tekintete, azután behunytam a szememet, zsebemből kirántottam rendőrsipomat és megadtam a megbeszélt vészjelet: három rövid, egy hosszú...

*

Jó néhány hónap múlva valami dolgom akadt a központi női fegyintézetben. A kertben dolgozó rabnők között egy csinos, fiatal leányt pillantottam meg, aki a virágokat öntöztette.

Magára vonta figyelmemet, mert abbahagyta munkáját és teljesen rajtam felejtette tekintetét, mintha valami régi emlék motoszkált volna a fejében, de az arca nekem, magamnak is szörnyen ismerős volt.

A Józsi... — sutlogta hirtelen alig-alig mozgó ajka és lassan, alig észrevétlenül meginduló könnyein keresztül két égő, szerelmes, fájdalmas, vágyakozásteljes szem világitott felém: Nelli szemei...

A mélység felé

Ezt a címet viseli **Győry Endre** új regénye, amelyet a közel jövőben fogunk folytatásokban lapunk hasábjain közölni.

A mélység felé

egy nagyszabású, a mai modern életből vett regény, amely **Győry Endrének**, akitől olvasóközönségünk csak jót és mindig érdekeset szokott olvasni, egyik legjobb és legértelmesebb írása.

A mélység felé

című regény a mai idők modern életét viszi az olvasó elé, annak a modern életnek a célját, amit leginkább a nők rosszul fognak fel és rosszul értelmeznek.

A mélység felé

című regényben csupa új és érdekes szín vonul az olvasó elé. A vidékről felkerült fiatal leány a nagyvárosban megtalálja mindazt, amiről otthon, a csendes akácfa árnyékában álmodozott. A nagyvárosi élet magával sodorja a temperamentumos nőt és viszi

A mélység felé

Önérzete azonban sokszor fellázad. Nem akarja szerelmét megfizettetni és inkább küzd az éhség, a sok megpróbáltatás ellen és minden erejével azon van, hogy dacára modern felfogásának, tisztességes munkával tartsa fenn önmagát.

A mélység felé

című regényben felvonulnak a nagyváros bohémjei. Írók, lapkiadók, festők és az ezekkel mindig jó barátságban élő gazdag bankigazgatók. Akik **Győry Endre** írásait szeretik olvasni, — és lapunk olvasói kivétel nélkül szeretik **Győry Endre** regényeit — azoknak

A mélység felé

c. regény sok kellemes órát fog szerezni. A nagyszabású regényt két részben közöljük és az első rész közlését egyik közeli számunkban fogjuk megkezdeni. Felhívjuk tehát olvasóink figyelmét, hogy a regény megjelenését kísérjék figyelemmel.

„Tries” cípők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Văcărescu 25
(Bemgasse)

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, chemai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll felfris-
sítése.

Fratii Györfly Testvérek Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árák
mellett.

Szlovenszkói olvasóink!

Pompás képek!

Nagyszerű pillanattfelvételek!

Egy sorozat, 10 darab 70 kor.

Pénz a Leszámitoló és Köz-
gazdasági bankba, Kosice
fizetendő be, postán.

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Temesváron és Szovátafürdőn

keresünk

szép testű, nem túl kövér

nőket

modellnek, akiket akt, vagy fél-
aktba levehetünk. Arc nem
látszik. Diszkrécio.

Amatőr vagy hivatásos fényké-
pészeknek ily munkáit díjazzuk.

A legegánsabb férfifehérműt és pyját mérték után készíti

„Lavatio”

Hozott anyagból is. — Garantált kitűnő munka!

TIMIȘOARA II., Str. 3 August (Andrássy u) 16 szám.

Németországi fehérmű szakember! (28)

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilánszerelés, házitelefón és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Elektromos ultraviolett- és
arcgőzöltető apparátussal
való kezeltetés bérletben
csak 25 lei.

Tizszeri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antisze-
ptikus kátrányszappannal, manikűr, ondolás
és modern hajvágásért fizet Ön 250 lei.

Arcbőrért hetenként elektr. ultraviolett-
sugarakkal, arcgő-
zöltetéssel és massageval szépítse. Hajhullását gátolja meg
a Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus folyékony kátrán-
szappannal és Brennesselwasserral való hetenkénti ke-
zeléssel NICOLINNÁL, Timișoara, I. Str. Avram Iancu 4.

Kérjen önkezelési utasítást szépségápolás-
ról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.- lei beküldése ellenében francó bér-
mentve küldi: **Nicolin R.** Timișoara,
Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4.

Elektromos ultraviolett-sugarak-
kal és gőzöltetéssel, valamint
massageval kezelt arc.

Kezelés
előtt

Kezelés
után